

Intifada!

Abril 2002 - donatiu 2 euros - solidari 3 euros

Editorial	pàg 3	1996. Crisi dels acords	pàg 20-21
Cronologia	pàg 2	2000. II Intifada	pàg 22-24
Estat sionista:		00-02. Genocidi	pàg 24-26
Enclau imperialista	pàg 4-6	Testimonis	pàg 26-28
Neteja ètnica	pàg 7-9	Situació interna:	
Cap el Gran Israel	pàg 10 -12	Col.laboracionisme de l'ANP	pàg 29
1987. I Intifada	pàg 12-13	L'oposició	pàg 30-31
Oslo, 1993.		Oposició a Israel	pàg 32
L'acord contra la Intifada	pàg 15-16	Cartes des de lluny	pàg 32-34
Organitzacions:		Convertim Palestina	
OAP, ascens i caiguda	pàg 15-17	en un altre Vietnam!	pàg 35-36
Oposició a l'acord. Hamas	pàg 18	Debats. Situació actual.	
		Amb la intifada, per la destrucció	pàg 37-39
		de l'Estat d'Israel!	pàg 40
		Construir la Internacional Obrera	

1914: Esclata la **I Guerra Mundial**. Gran Bretanya i França es reparteixen la regió ocupada amb l'acord de *Sykes-Picot*, i la promesa d'una futura independència a canvi del suport àrab al conflicte. Palestina resta sota control britànic.

1917: Declaració Balfour. En una carta enviada al líder del moviment sionista, Gran Bretanya accepta la futura creació d'una llar nacional jueva a Palestina.

1919: El primer Congrés Nacional Palestí, celebrat a Jerusalem, rebutja la Declaració *Balfour* i sol·licita la independència per a Palestina.

1922: La **Societat de Nacions** signa l'acta de mandat de Gran Bretanya sobre Palestina. L'administració britànica impulsa una nova ona d'immigració jueva i neix una resistència palestina contra l'ocupació.

29 de novembre de 1947: L'Assemblea General de l'ONU, a proposta de Stalin, acorda la partició de Palestina en un Estat àrab i un altre d'hebreu, amb el rebuig dels països àrabs.

1948-1949: Primera guerra àrab-israeliana. La proclamació de l'Estat d'Israel, el 14 de maig de 1948, provoca la intervenció a la zona dels exèrcits d'Egipte, Iraq, el Líban, Síria i Jordània. La principal conseqüència és la consolidació del poder israelià a la zona i l'èxode de 600.000 palestins.

1956: Segona guerra àrab-israeliana o Guerra del Sinaí. La nacionalització del canal de Suez pel president egipci Nàsser provoca l'atac de l'aliança franco-britànica-israeliana, que pren el control del canal.

1964: Neix l'OAP

1967: Guerra dels Sis Dies. Ocupació israeliana de la península del Sinaí (Egipte), de la resta del territori palestí (Gaza i Cisjordània) i dels Alts del Golan (Síria).

1973: Guerra del Yom Kipur. Egipte i Síria recuperen una part del Golan i el Sinaí.

1974: L'ONU reconeix l'OAP com a representant legítima dels interessos del poble palestí.

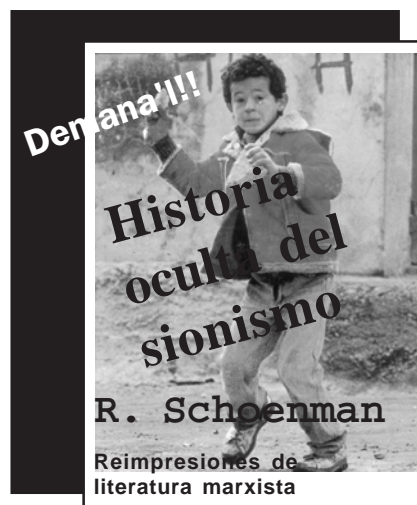
1975: Guerra de Líban. Israel vol expulsar del Líban els palestins. El

conflicte arruïna l'economia i l'exèrcit del país.

1978: Estats Units, Israel i Egipte signen a Washington els **acords de Camp David**, pels quals Egipte reconeix l'Estat d'Israel a canvi de la recuperació del Sinaí.

1981: Israel es retira de la península del Sinaí però inicia la invasió del Líban, que allotja l'OAP i els camps de refugiats.

1982: Després de la sortida de l'OAP de Beirut, es produeixen les matances de **Sabra i Shatila** a mans de la Falange libanesa i l'exèrcit israelià encapçalat per Sharon.

1986: Yasir **Arafat** reconeix el dret a existir de l'Estat d'Israel.

1987: Comença la Intifada. La població dels territoris ocupats de Gaza, Cisjordània i Jerusalem s'alça, servint-se de pedres, contra l'exèrcit israelià.

1988: El Consell Nacional Palestí proclama l'Estat Independent de Palestina amb Yasir Arafat com a president.

1990: Guerra del Golf.

1991: Conferència Internacional de Pau per l'Orient Mitjà, el 30 d'octubre a Madrid, en què participen israelians i palestins. S'estableixen les bases per a les futures negociacions.

1993: Signatura dels *acords d'Oslo*

1994: Acord del Caire per l'autonomia de Gaza i Jericó, punt de partida de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP). Pau Israel-Jordània. El 25 de febrer,

l'ultradretà Baruch Goldstein entra a la Tomba dels Patriarques, a Hebron, armat amb un rifle M-16, i assassina desenes de palestins mentre resaven.

1996: Arafat guanya les eleccions celebrades a l'ANP i Benjamin **Netanyahu**, del dretà Likud, derrota el laborista Simon Peres als comicis israelians.

1997: Netanyahu i Arafat acorden la retirada d'Hebron de l'Exèrcit israelià.

1998: Cimera de pau a **Wye** (Maryland, EUA) entre Arafat, Netanyahu i Clinton, de la qual sorgeix una nova retirada israeliana de Cisjordània, a canvi de frenar la lluita armada.

1999: Al maig, el laborista Ehud Barak és escollit primer ministre. Arafat i Barak signen a Sharm el Shelj (Egipte) l'aplicació del pla *Wye*, que inclou la retirada israeliana d'un **12% de Cisjordània** a canvi que l'OAP protegeixi la seguretat d'Israel.

2000: El Consell Central Palestí amenaça amb la proclamació unilateral de l'Estat Palestí, però la UE i EUA aconseguixen endarrerir la decisió. 24 de maig de 2000: Barak ordena la retirada de les seves tropes del sud de Líban, cinc setmanes abans de quan estava previst. El 28 de setembre esclata la segona **Intifada** després de la visita del dretà Ariel Sharon a l'Esplanada de les Mesquites. El 9 de desembre de 2000 **Ehud Barak** dimiteix i convoca eleccions anticipades.

2001: El 6 de febrer l'exgeneral **Ariel Sharon**, dirigent radical del partit nacionalista Likud, derrota per un ampli marge Ehud Barak. En el marc dels atemptats del 11-S Sharon ocupa Jenín i Jericó. S'inicia una nova ofensiva als territoris ocupats. Arafat lliura dirigents de la Intifada a Israel. Ruptura entre Al Fatah i el FPAP. El 13 de desembre **Sharon** trenca els contactes amb l'Autoritat Nacional Palestina i prohibeix a Arafat sortir de Ramala.

2002: El febrer Israel ataca objectius de l'ANP per terra, mar i aire en la **major ofensiva** des de l'inici de la segona Intifada. El 10 de març l'exèrcit israelià llança un **atac sense precedents contra els territoris**. Tres dies més tard, l'ONU dona suport al concepte d'*Estat palestí*, i el 28 de març es reuneix a Beirut la Cimera **de països àrabs**, a la qual Sharon no autoritza Arafat a anar.

Mentre els tancs i excavadores israelians arrasen les ciutats palestines, els grans poders del planeta (EUA, Rússia, la UE i l'OTAN) acaben de reunir-se a Madrid per demanar a Israel que es retiri, encara que amb la "comprensió" que tenen per la lluita contra el terrorisme deixen en mans d'Israel la decisió de quan es retirarà i com, sense que hagin decidit cap sanció per si no fa cas de la crida. La complicitat internacional amb la massacre que està duent a terme Sharon en terres palestines és innegable, tant li fa que sigui activa com en el cas dels EUA o per passiva com la UE.

A aquests governs no els preocupa gens la sort dels palestins, l'única cosa que els preocupa és que es forgi un poderós moviment de masses en els seus respectius països i els qüestioni. I ja se sap que la guerra de Vietnam la van perdre els EUA per dos factors: en el terreny, per la ferma resistència del poble vietnamita, però a escala internacional i als EUA per l'immens moviment de rebuig a la guerra. A Palestina la Intifada resisteix, mentre que comença a créixer la protesta.

Aquesta no és una guerra més per l'imperialisme. L'Estat d'Israel és la posició estratègica de l'imperialisme al món àrab. Podem parlar de la subordinació d'Àrabia Saudita o de qualsevol altre estat als plans d'EUA, però en tots els casos parlem de gestors àrabs dels interessos dels EUA. Però a Israel no es tracta de gestors sinó de l'existència d'un Estat directament imperialista. Cap estat del món no té una relació tan estreta amb els grans financeos imperialistes. Per això n'hi ha que diuen que no se sap si és EUA que mana sobre la política israeliana o si és la política israeliana que domina el govern dels EUA.

N'hi ha que parlen fins i tot de tornar a les negociacions de pau. La pau d'Oslo signada per Arafat -que ja aleshores vam denunciar com un parany- cal veure-la amb la perspectiva d'aquests darrers anys. L'estat d'Israel amb greus problemes econòmics i polítics en cinc anys d'Intifada va decidir prendre's una treva i recompondre forces, va trobar en la derrota d'Iraq i la consolidació de la presència dels EUA al món àrab, el moment per derrotar la insurrecció popular palestina. Per a això va haver de fer certes concessions autonomistes a la direcció palestina.

Però n'hi ha prou veient què ha fet Israel en els anys de "pau" per saber quines eren les seves pretensions. Israel no ha volgut consolidar la pau, ben al contrari, no ha parat de consolidar les seves posicions als territoris que suposadament havia de lliurar als palestins. La dada determinant és que el nombre de colons a Gaza i Cisjordània va pujar en aquests anys de 40.000 a 450.000. Aquests fluxos migratoris es van fer principalment amb el milió i mig de jueus procedents de l'exURSS. Aquest

flux ha permès reforçar les colònies i substituir mà d'obra palestina fins aleshores imprescindible per l'economia israeliana i avançar en la neteja ètnica. És a dir, el sionisme no ha perdut el temps.

Per si fos poc ha estat el sionisme que ha decidit que ja no li calien els acords de pau i podia passar a una nova ofensiva. Sharon ocupa amb els 3000 soldats l'Esplanada de les Mesquites, provocant la II Intifada. Cau el primer ministre laborista i Sharon guanya les eleccions. Però aquest resultat no exclou els laboristes -companys d'internacional del PSOE- de la responsabilitat en la terrible repressió que ha flagel·lat el poble palestí, perquè passen a formar part del Govern Sharon amb carteres clau. Només faltava l'11 de setembre passat. Sharon va saber que havia arribat la seva oportunitat i es va llançar sobre el territori palestí.

El paper d'Arafat en aquest procés ha estat lamentable, actuant sovint com policia i reprimint la lluita del poble palestí, però només els palestins poden decidir qui els representa i ara per ara Arafat és el president que han escollit. Però la reflexió ha d'arribar a la conclusió que és impossible arribar a acords de convivència amb un estat imperialista.

En aquest treball, en part recopilatori de treballs anteriors, pretenem donar una visió de la història de Palestina i les claus que permetin ajudar a comprendre millor la situació i arribar a la conclusió que és impossible la convivència en pau amb l'estat sionista. No hi ha cap més solució que la lluita per una Palestina Laica, Democràtica i Unificada.

Una terra en què puguin viure àrabs, cristians i jueus palestins. I és per aquesta estreta relació entre les altes finances del planeta amb l'estat sionista que aquesta batalla democràtica en defensa del poble palestí està estretament lligada a la batalla contra el capitalisme i el seu estat major, el capital financer internacional, que molt probablement aquesta Palestina laica, democràtica i unificada o serà a més socialista o no serà.

Abans de prosseguir les seves noves aventures bèl·liques, Bush espera que Sharon completi el càstig exemplar contra el poble palestí, que es viurà arreu del món àrab com una agressió en carn pròpia. Així doncs la política per parar l'ofensiva "antiterrorista" encapçalada pels EUA contra els pobles exigeix que entre tots convertim Palestina en un nou Vietnam.

...la política per parar l'ofensiva "antiterrorista" encapçalada pels EUA contra els pobles exigeix que entre tots convertim Palestina en un nou Vietnam.

Estat sionista

El terme jueu al·ludeix als membres d'una ètnia humana, mentre que el terme sionisme fa referència a la ideologia que, partint de les idees religioses, defensa l'Estat d'Israel. A Palestina hi vivien milers de jueus, convivint amb els palestins, com passa en altres països àrabs. No és pas als jueus, sinó al sionisme -a l'Estat d'Israel- a qui odia el poble àrab. Iels seus motius fonamentals són tres:

1. Israel ha estat i segueix essent un portavions al servei dels diversos imperialismes que s'han succeït a Palestina. Per això ho definim com un enclavament militar imperialista.
2. El seu objectiu és la completa anihilació dels àrabs a les terres que ocupa: la neteja ètnica que practica, amb la seva concepció de "puresa racial i religiosa", fa que el denominem nazi-sionista.
3. L'Estat d'Israel és només un punt de partida per a la seva expansió a la zona. Així com el nazisme somiava amb l'Imperi Alemany, el sionisme ho fa amb el "Gran Israel".

Desembre 93. (*)

Publicació monogràfica del PST(vs) i GPOR,
partits en els quals militàvem molts dels companys que actualment ho fem a LI.
La referència al llarg del dossier serà únicament Des. 93 (*)

Enclavament imperialista

La concepció de l'Estat sionista a partir d'establir la "llar nacional jueva", com a nucli del qual partir per construir el Gran Israel, ha dut el sionisme a oferir els seus serveis a tots els imperialismes que han controlat la zona. Així ho van fer amb l'Imperi turc, el britànic, el nazisme alemany... fins aconseguir la concreció de l'actual Estat d'Israel al servei ianqui.

Theodor Herzl, pare del sionisme, es dirigia el 1896 a l'emperador otomà així: "Suposant que Sa Majestat el Sultà ens lliurés Palestina, podríem a canvi encarregar-nos de regularitzar les finances de Turquia. Hi formariem una avançada de la civilització enfront de la barbàrie" (1). El seu objectiu: el Gran Israel, que definia com el territori que s'estén "des del riu d'Egipte fins a l'Èufrates" (a Iraq).

El 1914 els plans es van perfilar més quan Weizman, president aleshores de l'Organització Sionista

Mundial (OSM), va oferir els seus serveis a Gran Bretanya: "Podem afirmar que si Palestina cau en l'esfera britànica, en 20 o 30 anys podríem tenir-hi un milió de jueus o potser més; desenvoluparien el país, li restituirien la civilització i formarien una guàrdia molt efectiva del Canal de Suez (2). Els palestins van lluitar al costat de les tropes aliades en la 1ª guerra mundial, contra els seus opressors turcs (aliats dels alemanys). La Corona Britànica ho va aprofitar, promentent la independència de Palestina, alhora que mantenia converses amb l'OSM per trobar "la llar nacional jueva". Quan el 1917 els britànics van ocupar Palestina, després de quatre segles de dominació turca, van trobar, com els seus predecessors, la resistència tenaç dels palestins. Així ràpidament, van fer pública la declaració de Balfour que afirma

que: "El Govern de Sa Majestat veu favorablement l'establiment a Palestina d'una llar nacional per al poble jueu, i farà tot el que estigui a les seves mans per facilitar la realització d'aquest objectiu". Així, en una Palestina de 700.000 habitants dels quals només 56.000 eren jueus, es van iniciar les

Exodus. El sionisme va utilitzar l'holocaust jueu per a concretar l'Estat d'Israel i iniciar l'holocaust palestí

expropiacions de terres àrabs que van ser lliurades als sionistes -i no pas a qualsevol jueu-; es van

concedir exempcions al capital sionista en tots els rams productius i de serveis, fins arribar a controlar la majoria de les empreses palestines, alhora que es facilitava l'arribada massiva de jueus que el 1946 ja eren 608.230. Paral·lelament, es reprimia brutalment l'alçaament palestí de 1936-39 amb les forces britàniques actuant conjuntament amb els 14.411 sionistes armats de la "Defensa de les Colònies Jueves" i un saldo de milers de detinguts, 148 morts a la forca, més de 5.000 cases enderrocades...

El sionisme tampoc no va veure un enemic en el nazisme que assassinava milions de jueus als camps de concentració, sinó un aliat potencial. Shamir, aleshores dirigent de l'Organització Militar Nacional Sionista, i primer ministre a finals dels 80, es va dirigir al III Reich per carta l'11/1/41: "L'evacuació de les masses jueves d'Europa és una condició per a resoldre la qüestió jueva; però només pot ser possible i completa mitjançant l'assentament d'aquestes masses a la llar del poble jueu, Palestina, i mitjançant l'establiment d'un Estat Jueu a les seves fronteres històriques... L'OMN, coneixedora de la bona voluntat del Govern del Reich alemany i les seves autoritats per les activitats sionistes a Alemanya i els plans d'emigració sionista, opina que: 1. Poden haver-hi interessos comuns entre l'establiment d'un Ordre Nacional a Europa segons la concepció alemanya, i les autèntiques aspiracions nacionals del poble jueu que s'encarnen en l'OMN. 2. Seria possible la cooperació entre la nova Alemanya i un Hebraium nacional popular renovat. 3. L'establiment d'un Estat jueu històric sobre bases nacionals i totalitàries, lligat per una aliança al Reich alemany, podria ser d'interès per al manteniment i reforçament d'una futura posició alemanya de poder a l'Orient Pròxim. A partir d'aquestes consideracions, l'OMN a Palestina, a condició que les esmentades aspiracions nacionals del moviment d'alliberament israelià siguin reconegudes pel Reich alemany, s'ofereix a participar en la guerra al costat d'Alemanya" (3).

L'Imperi Britànic, que no podia resistir les lluites d'alliberament nacional àrabs que van seguir la II Guerra Mundial, va delimitar els estats àrabs segons els seus

interessos i va posar-hi monarquies reaccionàries al capdavant (Aràbia Saudita, Kuwait, emirats del Golf...).

A l'ONU, Stalin va avançar-se a Truman proposant la creació de l'Estat d'Israel a Palestina. El 29 de novembre de 1947, per 33 vots a favor, 13 en contra i 10 abstencions, l'ONU prenia la resolució de dividir Palestina en dos estats: el d'Israel, a les terres fèrtils, i "l'estat tap" de Jordània, a les més pobres i desèrtiques.

El 15/5/48, amb la sortida de les tropes britàniques perquè havia arribat el final del seu mandat, va entrar en vigor la resolució 181 de l'ONU, l'única referent a Israel que s'ha acomplert.

Notes

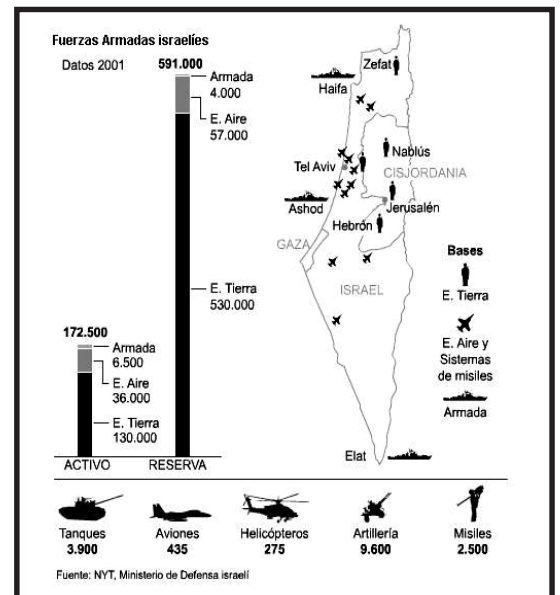
Schoenman, Ralph: "Historia oculta del sionismo". 1988 (edició en anglès Socialist Action, San Francisco; edició en castellà Marxismo y Acción, Barcelona)

1, 2, 3, respectivament pàg. 27 i 28, de l'edició castellana.

L'oncle Sam paga i l'ONU beneeix

L'imperialisme va propiciar la creació de l'Estat d'Israel com guardià a la zona davant de les masses àrabs. Per això, a més de les seves accions expansionistes, va fer-ne d'altres de represàlia: el 56 contra Egipte (que va nacionalitzar el Canal de Suez), preparant el terreny per als paracaigudistes anglesos i francesos; el 78 va bombardejar una central nuclear iraquiana. El seu servei secret (Mossad) és el responsable de nombrosos segrestos, atemptats i assassinats.

Els seus serveis van ser recompensats econòmicament, militar i políticament.

L'increment de l'ajuda yanqui a més de 4.000 milions va ajudar-li a superar la crisi i les mobilitzacions jueves el 1984 i recuperar-se després de la derrota que va patir al Líban. Sense l'assistència d'EUA de 3.000 milions \$ anuals, no s'hauria mantingut Israel, ni la seva neteja ètnica mitjançant els assentaments. Aquests fons no es retallaran ni amb les restriccions de Clinton, que ja ha aprovat la concessió d'un d'extraordinari de 10.000 milions per a nous assentaments, particularment de jueus russos.

Militarment, a més de l'armament directe i els crèdits, es va concretar quan els EUA van desplaçar la VI Flota a la guerra amb el Líban; el desplegament de "cascos blaus" després de la retirada d'Israel de Beirut; o la Guerra del Golf.

En el terreny polític, l'ONU mai no li ha fet complir les seves resolucions: ni el 67 amb l'exigència d'evacuació dels territoris ocupats; ni el 92, després de la resolució 799 del Consell de Seguretat, que exigia el retorn «immediat» dels deportats (va acceptar la proposta d'Israel de permetre en tornessin poc més d'un centenar). Quan interessa, les resolucions són dures i inflexibles (com amb Iraq o Bòsnia), quan no, s'obvien.

Des del 88, amb la Intifada en auge, l'imperialisme patrocina les «converses de pau» oferint «pau per territoris». L'ocupació de

(...)

(...)

Kuwait per Iraq, va accelerar la concreció de la Conferència de Pau com a justificació dels governs àrabs davant dels seus pobles per participar al front contra Iraq: el «dret internacional» i el poder suprem de l'ONU, també resoldrien el problema palestí. La derrota d'Iraq, va modificar la situació a favor de l'imperialisme, i amb més de mig milió de soldats americans ocupant la zona, EUA havia de treure's la Conferència del damunt. Però ja no calia donar «pau per territoris». La Conferència de Madrid podia fer-se a la mida d'Israel, mentre atacava els camps de refugiats del sud del Líban i seguia expulsant palestins de casa seva. Shamir va qualificar-la de «positiva, perquè evitava la creació d'un front unificat contra Israel». A més va afavorir el reconeixement internacional d'Israel i la divisió de la resistència palestina. La culminació del procés són els acords actuals.

També la burocràcia de l'URSS va posar-se al costat d'Israel. Així, va ser Stalin qui va proposar a l'ONU la formació de l'Estat d'Israel el 47. Sota la pressió de l'URSS i els govern àrabs, el Consell Nacional Palestí d'Arafat el 88 va reconèixer l'Estat d'Israel, les resolucions de l'ONU 242 i 338 i, de comú acord amb el rei de Jordània, va proclamar l'Estat de Palestina a Gaza i Cisjordània del qual Arafat va ser nomenat president. El paper de Gorbatxov, va ser vital pressionant sobre Arafat i Síria abans i durant la mateixa Conferència de Madrid, i perquè va autoritzar la sortida massiva de jueus de l'URSS, la força de xoc que calia a Shamir per fer front als palestins: un quart de milió el 90, i dos milions més els dos anys següents.

Desembre 93 (*)

Conferència de Madrid. Octubre 91

Els ajudants del cuiner ianqui

L'imperialisme espanyol forma part del cor de països que protegeixen l'Estat sionista i, recolzant-se en l'Acord Gaza i Jericó primer, proven de fer callar la Intifada.

Els interessos espanyols als països àrabs van endarrerir el reconeixement de l'Estat d'Israel, però la Monarquia va acabar fent-ho sota el Govern del PSOE. Des d'aleshores el paper que juga a la zona a les ordres dels EUA ha anat en augment:

* Durant la Guerra del Golf, oferint les bases espanyoles per al suport logístic als bombarders i transports militars que van participar a la massacre iraquiana. I amb intenses gestions diplomàtiques al Magrib per donar suport la política proimperialista dels Governos de la zona encerclats per la pressió creixent de les mobilitzacions. A més tenia un interès propi per l'extensió que prenia la mobilització àrab a Ceuta i Melilla.

* Va seguir amb la celebració a Madrid de la Conferència de Pau, en què Israel no oferia res, només guanyava temps per prosseguir la seva neteja ètnica. En canvi va suposar internacionalment un recolzament a l'Estat sionista, amb la Monarquia espanyola com amfitriona.

* Davant de les deportacions, la flamant butaca que l'Estat espanyol ocupa al Consell de Seguretat de l'ONU, va servir primer per votar tornada de tots els deportats, i dies després, per fer-se enrere i acceptar la decisió israeliana. F. González va reconèixer cínicament que l'ONU té "dues vares de medir".

* Econòmicament, per les inversions de la banca espanyola als territoris, amb Mario Conde al capdavant.

*El 93 amb la visita del rei Juan Carlos després de la signatura dels Acords Gaza i Jericó primer, donant-los suport. Els mitjans de comunicació van elogiar en el seu moment el seu "tarannà democràtic" perquè va afirmar: "Garantir a tots els pobles de la regió el ple exercici dels seus drets i llibertats fonamentals, inclòs el dret a l'autodeterminació del poble palestí". El sùmmum de la demagògia en favor dels interessos imperialistes li van dur a defensar: "El dret de tots els estats a l'existència dins de les fronteres segures i reconegudes internacionalment". (...) Haurien de reconèixer, com a mínim, que aquest rei no és profeta a la seva terra, ni a l'Estat espanyol, ni a Europa.

Desembre 93. (*)

Juan Carlos I, mestre del Likud

El Rei, el 93, en el seu discurs -a Israel- va parlar de convivència i de dret a l'autodeterminació. Una de les respostes a aquesta salutació tan noble va ser, ni més ni menys que la de Benjamín Netanyahu, líder del Likud (partit dretà israelià fervent impulsor de la neteja ètnica palestina), agraït al rei les seves lliçons en aquesta visita a Israel.

Netanyahu va admirar la tenacitat dels espanyols en la Reconquesta, per recuperar la seva "pàtria" usurpada pels àrabs (La Vanguardia, 10/11/93) però a més, es va considerar un aprenent en allò que fa referència a autonomies i presons de pobles, en assenyalar al Monarca que "l'experiència espanyola demostra que és possible resoldre conflictes de minories nacionals sense establir estats independents, sinó creant zones autòniques" (El País, 11/11/93). El Likud li va recordar a Juan Carlos que la monarquia espanyola ha ensenyat a ofegar el dret d'autodeterminació dels pobles i a llençar els àrabs al mar. Qui no vulgui pols -encara que sigui un monarca- que no vagi a l'era.

Desembre 93. (*)

... i d'Aznar, un botó de mostra: venda d'armes a Israel, 14,20 milions d'euros en els darrers 5 anys ...

Estat sionista

Neteja ètnica

El 1940, Weitz, cap del Departament de Colonització de l'Agència Jueva, ja havia fet un panorama complet sionista d'allò que havia de ser "la llar nacional jueva": "Entre nosaltres ha de quedar clar que no en aquest país no hi caben dos pobles. No aconseguirem el nostre objectiu si els àrabs romanen en aquest petit país. No hi ha cap altra forma que traslladant els àrabs d'aquí a països veïns. A ells no els hem de deixar ni un llogaret, ni una tribu" (1).

Quan va entrar en vigor la resolució 181 de l'ONU, el 48, comença també l'aplicació dels objectius plantejats per Weitz. Les expulsions, només en el primer any, afecten 780.000 palestins. Se succeeixen les matances i es promulga la "llei de les propietats absents" (1950) segons la qual s'expropia als palestins assassinats, fugits o expulsats. Entre el 48 i el 88, són destruïts 385 llogarets palestins dels 475 que n'hi havia, es confisquen les fonts d'aigua, s'asfixia l'economia local... alhora que després dels blindats i les excavadores, avancen els assentaments jueus que es queden el 90% de la terra fèrtil per acomodar-hi els jueus que continuen arribant (200.000 el 90, 400.000

més el 91...).

La neteja ètnica és, a més, sagnant: Sabra i Chatila a mans de Sharon el 82; matança de les mesquites i bombardeig del camp de refugiats de Rachidiye per expulsar 150.000 palestins més el 90; més de 1000 morts durant la I Intifada; tortures, aïllament i fam a les presons per les quals -abans de començar aquesta II Intifada- havien passat 300.000 palestins d'un total de 2 milions, els deportats el 92...

A partir del 93, amb la suposada autonomia, Arafat accepta les actuals zones-presó, similars als *batustans* sudafricans durant l'apartheid per retenir els negres. Amb la diferència que el batustan sudafricà serveix als blancs per sobreexplotar la mà d'obra negra, mentre que pel sionisme només ocupa aquest paper transicionalment, perquè en realitat és un pas per expulsar-los i seguir substituint la mà d'obra palestina per altres jueus que continuen arribant a Israel, en un projecte acabat de puresa ètnica i religiosa. Si amb l'acord es desnonaven definitivament els 4 milions de palestins que vivien a l'exterior, amb els de l'interior

començava un altre suplici.

Tancats, fàcilment bloquejables,... víctimes engabiades (com s'ha demostrat en aquest últim període), la neteja ètnica pren proporcions desorbitades mostrant, una vegada més, com l'holocaust jueu ha estat utilitzat pel sionisme per preparar l'holocaust palestí.

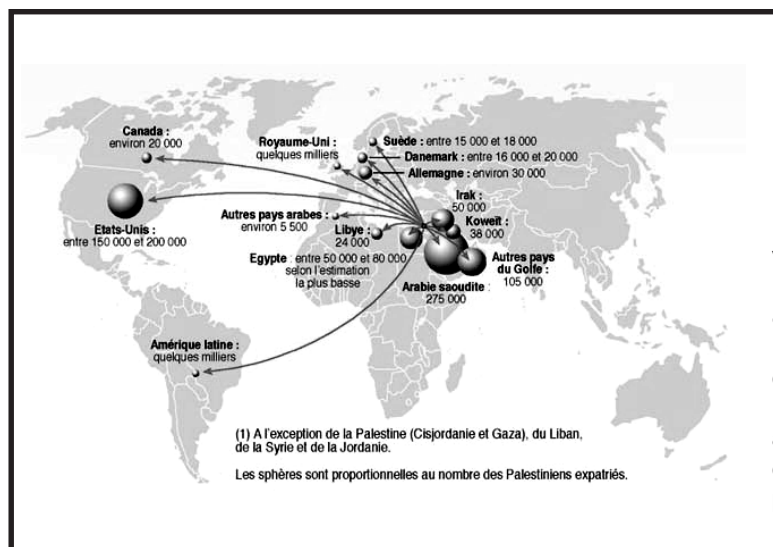
*LI/ 27. Març 02.

Notes

Schoenman, Ralph: "Historia oculta del sionisme". 1988 (edició en anglès Socialist Action, San Francisco; edició en castellà Marxismo y Acción, Barcelona)

1 pàg. 60 de l'edició castellana.

Nombre del Distrito	Número de Pueblos		
	Antes del 48	En 1988	Destruídos
Jerusalén	33	4	29
Belén	7	0	7
Hebrón	16	0	16
Yafa	23	0	23
Ramle	31	0	31
Lidda	28	0	28
Yenin	8	4	4
Tulkarem	33	12	21
Jaifa	43	8	35
Aern	52	32	20
Nazaret	36	20	6
Safad	75	7	68
Tiberiades	26	3	23
Bisan	28	0	28
Gaza	46	0	46
Total	475	90	385

La diàspora palestina

Segons dades de l'any 1987, 4.500.000 palestins viuen dispersos i sense terra.

1.830.000 viuen a Palestina: 550.000 a l'interior d'Israel; 830.000 a Cisjordània i 450.000 a la Franja de Gaza.

Dels altres gairebé 3.000.000 de palestins, 1.000.000 es troben a Jordània; 350.000 al Líban; 300.000 a Kuwait; 220.000 a Síria, Aràbia Saudita i altres estats àrabs. Una de les colònies més nombroses d'Occident és la d'Estats Units, on viuen al voltant de 100.000 palestins.

Desembre 93. (*)

En el 19è aniversari de la massacre de Sabra i Xatila

Sharon: tu ets el terrorista!

A l'octubre del 2001 vam publicar aquest article recordant les massacres de Sabra i Xatila, amb motiu de la gira que Mahmud Yunis i Sanaa Al Hussein, refugiats palestins, van realitzar per l'Estat Espanyol per presentar la querrela interposada als tribunals belgues contra Ariel Sharon (actual primer ministre d'Israel) i Amos Iaron (actual alt càrrec del Ministeri de Defensa de l'Estat d'Israel) per genocidi, crims contra la humanitat i de guerra realitzats als camps de refugiats palestins al Líban de Sabra i Xatila. Mentre la Comunitat Internacional, amb l'Estat d'Israel a primera línia, obria la seva croada "antiterrorista", es continuen realitzant manifestacions de protesta a Palestina i arreu del món per commemorar els esdeveniments que van tenir lloc a Beirut del 16 al 21 de setembre de 1982.

Què va passar a Sabra i Xatila?

"El 6 de juny de 1982 Israel va envair el Líban utilitzant com excusa la temptativa d'assassinat del seu ambaixador a Londres dos dies abans. En realitat, la invasió del Líban (batejada *Pau per Galilea*) havia estat preparada amb molta antelació pel govern israelià, que inicialment tenia previst penetrar i ocupar una franja de 40 quilòmetres a fi de desallotjar la resistència libanesa i palestina de la frontera nord d'Israel. L'agressió fou dirigida pel ministre de Defensa

Beirut-Oest a canvi de garantir la protecció internacional per a la població palestina dels camps de refugiats situats a la perifèria sud de la ciutat, els de Sabra i Xatila. Els combatents palestins abandonen la capital libanesa l'1 de setembre, i el 10 de setembre ho fa la força multinacional desplegada. Després de l'assassinat –mai no aclarit– el dia 15 de l'acabat d'elegir nou president libanès Baxir Gemaiel (dirigent del Partit Kataeb o Falange, formació de l'extrema dreta maronita aliada d'Israel), l'exèrcit israelià ocupa Beirut-Oest en contra del que havien pactat amb EUA.

Prèviament, Ariel Sharon havia anunciat que encara quedaven als camps de Sabra i Xatila "dos mil terroristes [palestins]" i havia acordat amb Gemaiel, tres dies abans de l'assassinat, que les milícies del Partit Kataeb (les anomenades Forces Libaneses), ben conegudes pel seu odi i brutalitat envers els palestins, entrarien als campaments palestins per "netejar-los", assistides per l'exèrcit israelià, que prèviament procedeix a bombardejar-los intensivament. Del 16 al 18 de setembre, mentre l'exèrcit israelià il·lumina dia i nit els campaments amb potents reflectors, impedeix la fugida del que hi viuen i deixa les seves excavadores per enterrar els massacrats o demolar les vivendes, els falangistes torturen, violen i maten una xifra de civils palestins i libanesos que pot arribar als 3.500." (extret de documents de la CSCA)

Davant de l'escàndol que produeix l'evidència del genocidi de Sabra i Xatila el govern de l'Estat d'Israel, presidit per Menahem Begin, es veu obligat a constituir una comissió per a investigar la matança, la Comissió Kahaan, que, alhora, ha de reconèixer que "S'ha de carregar al ministre de Defensa [Ariel Sharon] la responsabilitat per haver

desestimat el perill d'actes de venjança i vessament de sang per part de les Falanges contra la població dels campaments de refugiats, i per haver fracassat en tenir en compte aquest risc quan va decidir fer efectiu aquest ingrés. A més, se li ha d'imputar la responsabilitat per no haver ordenat les mesures apropiades per evitar o reduir el perill de massacre, com a condició prèvia a l'ingrés de les Falanges als campaments." Encara que de cap manera reconeix que la responsabilitat de Sharon i del govern no és pas per imprudència sinó per haver-la produïda, la pressió obliga en aquell moment l'Estat d'Israel a fer dimitir Ariel Sharon.

Quasi vint anys després

Tanmateix, no es pot fer altra cosa que constatar que el terror i la violència sistemàtica exercida contra el poble palestí no s'ha aturat ni un moment. Avui, Ariel Sharon, l'assassí de Sabra i Xatila, -que té com a últim mèrit la provocació de l'Esplanada de les Mesquites, que avui fa un any vessava l'última gota que feia esclatar, tot i els esforços "pacificadors" d'Arafat, la segona Intifada- presideix el govern d'Israel, no pas el de la facció extremista de la dreta del Likud, sinó d'un govern de concentració amb els laboristes i amb el vergonyosament Nobel de la Pau Simon Peres de ministre d'Afers Estrangers. Tota un lliçó pels que defensen les "negociacions de pau" per a solucionar el "conflicte palestí" patrocinades per una Comunitat Internacional –amb EUA al capdavant– igualment responsable del genocidi. Només hi ha un camí possible, que marca la lluita heroica del poble palestí: el derrocament de l'Estat d'Israel, i l'edificació d'una Palestina laica i democràtica.

*Lucha internacionalista 22,
octubre 2001*

The victims of Sabra and Shatila (Photo: Sabra/Shatilla in the Memory, Dar el-Janub Publications, 1983)

Ariel Sharon, actual primer ministre de Israel, qui va decidir seguir avançant fins la capital, Beirut, ciutat que sotmet a un setge cruel des del 18 de juny, i que va ocasionar 18.000 morts i 30.000 ferits, la majoria civils. Després de dos mesos de combats i setge, el mediador nord-americà Philip Habib aconsegueix el compromís de l'OAP de desallotjar

1993-2002

La presó més gran del món

Segons el periodista palestí Shriteh, la Franja de Gaza és “la presó més gran del món” (La Vanguardia, 13-9-93), una terra encaixonada entre el desert i el mar. Amb menys de 400 Km² i 850.000 habitants, té la major densitat de població del món: més de 2.000 palestins per Km². El 72% d'aquests habitants són palestins refugiats que es van instal·lar en camps.

Gaza depèn econòmicament d'Israel. Més de 80.000 palestins sortien cada dia per a anar a treballar a Israel. Si als escassos recursos per a alimentar tanta població s'hi afegeix que la meitat del territori està confiscat pel govern israelià i el 35% està lliurat als colons jueus, s'arriba a comprendre la misèria en què malviuen aquests centenars de milers de palestins.

Desembre 93. (*)

Mà d'obra barata

El març del 93, en motiu de les protestes contra les deportacions, el Govern israelià va procedir una vegada més a tancar Gaza, Cisjordània i Jerusalem Impedint així als palestins d'anar a treballar. La mesura no era simplement repressiva, sinó que, tal com va explicar Rabin al Parlament: “La separació entre Israel i els palestins és vital, tant per augmentar la seguretat personal, com per tornar a transformar els israelians en un poble que treballa en tot tipus d'activitats. Ha arribat l'hora que el paleta sigui israelià, i que l'israelià treballi la seva terra. 70.000, dels 120.000 treballadors de la construcció, són palestins dels territoris” (La Vanguardia, 9-4-93).

En conseqüència, les autoritats militars van procedir a la detenció no només dels palestins que intentaven anar a treballar, sinó també dels empresaris israelians que els contractaven. Rabin ja ho havia dit: «El nostre problema no són els palestins sinó els israelians que els contracten» (La Vanguardia, 1-4-93).

Aquesta imposició de puresa ètnica l'expressen els obrers palestins de Jericó quan diuen: «A nosaltres ens pagaven 35 shekels (1 shekel = 57 pessetes) per una jornada de 12 hores. Abans mateix de la guerra del Golf, els soviètics demanaven un salari de 60 shekels per una jornada de 8 hores. Quan vam amenaçar de fer vaga per obtenir el mateix tracte, el patró ens va acomiadar. Immediatament vam ser reemplaçats per russos. (...). Vam haver de buscar feina als camps, en què un es fa explotar per un salari de 15 a 20 shekels.» (Le Monde Diplomatique, agost 1993)

Desembre 93. *

2002

Marxa enrere en els tatuatges

El cap de l'Estat Major de l'Exèrcit israelià, el general Shaul Mofaz, va ordenar ahir deixar de marcar números al front o els avantbraços dels centenars de palestins que les seves tropes van arrestar. Mofaz va donar l'ordre després que Tomi Lapid, diputat israelià supervivent de l'Holocaust, li exposés el “paralelisme esborronador” que hi ha

amb els tatuatges que gravaven els nazis als jueus als camps de concentració. “Hem de ser summament sensibles en aquest tema”, va increpar Lapid a un Mofaz que assegurava que eren decisions preses per oficials sobre el terreny.

El Periódico Catalunya,
13/3/02.

Estat sionista:

Cap al Gran Israel

L'enclavament israelià, creat artificialment per l'imperialisme per mitjà de l'expoli, tenia per objectiu impedir la unitat del món àrab i afeblir-lo. En aquest pla s'hi incloïa destruir la integritat del poble palestí que, des de feia més d'un segle, era un dels focus del nacionalisme àrab i una de les regions de més alt nivell cultural (a Kuwait i altres països, una gran part del personal qualificat són emigrants palestins).

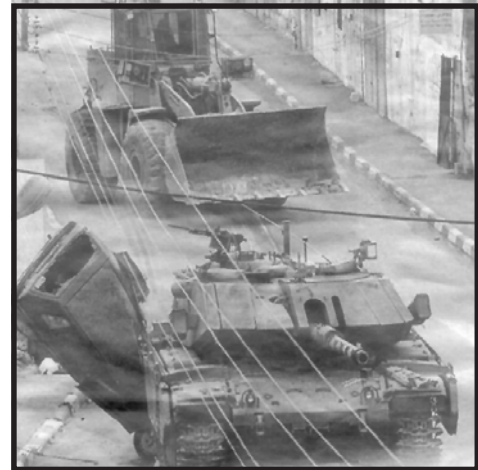
A més Israel només podia subsistir com a societat militaritzada i racista, apta per qualsevol propòsit

Qunaytira (Alts del Golan). Després de la victòria militar, va negar-se a evacuar els territoris, i ignorant la condemna de l'ONU, va considerar «integrats» a l'Estat jueu, els territoris de Cisjordània, Gaza, Jerusalem i els Alts del Golan; encara que hi manté un estatut jurídic d'ocupació per evitar que els palestins puguin ser considerats ciutadans de l'Estat d'Israel, negant-los així qualsevol dret polític.

El 73, els estats àrabs van desencadenar una ofensiva general per intentar recuperar tots aquests territoris, però amb els acords de Camp David el 1978, Egipte reconeix l'existència de l'estat d'Israel a canvi del Sinaí.

Amb aquest acord, podia estendre's pel nord i ocupar la part sud de Líban destruint la base d'operacions de l'OAP el 1982. Tres anys després patiria la seva primera derrota militar a mans del poble libanès insurrecte.

La derrota d'Iraq a la guerra del Golf el 1991, va afavorir la consolidació militar d'Israel com a

Als territoris ocupats la batalla dels tancs la completen les excavadores, després de les quals entren els colons creant els assentaments.

Davant dels acords de pau del 93, vam alertar que el sionisme només volia guanyar temps per prosseguir la seva expansió colonitzadora.

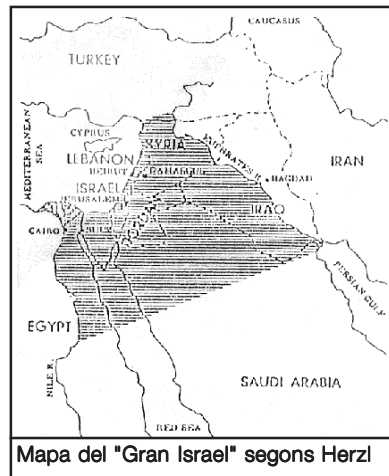
Reproduïm el que vam escriure aleshores i el que avui diu l'israelià Gideon Levy sobre el pes dels colons que impossibiliten cap frontera, fins i tot des de la seva perspectiva de la seguretat israeliana.

Guerra dels sis dies

bèl·lic de l'imperialisme. Des de la seva fundació ha intervingut en cinc guerres contra els àrabs, in comptables bombardejos, massacres i accions de comandos.

El 1967, les tropes de Dayan van atacar per sorpresa els països àrabs, i en 6 dies van ocupar Cisjordània, Gaza, la zona àrab de Jerusalem, tota la península del Sinaí fins el Canal de Suez i el massís sirí del

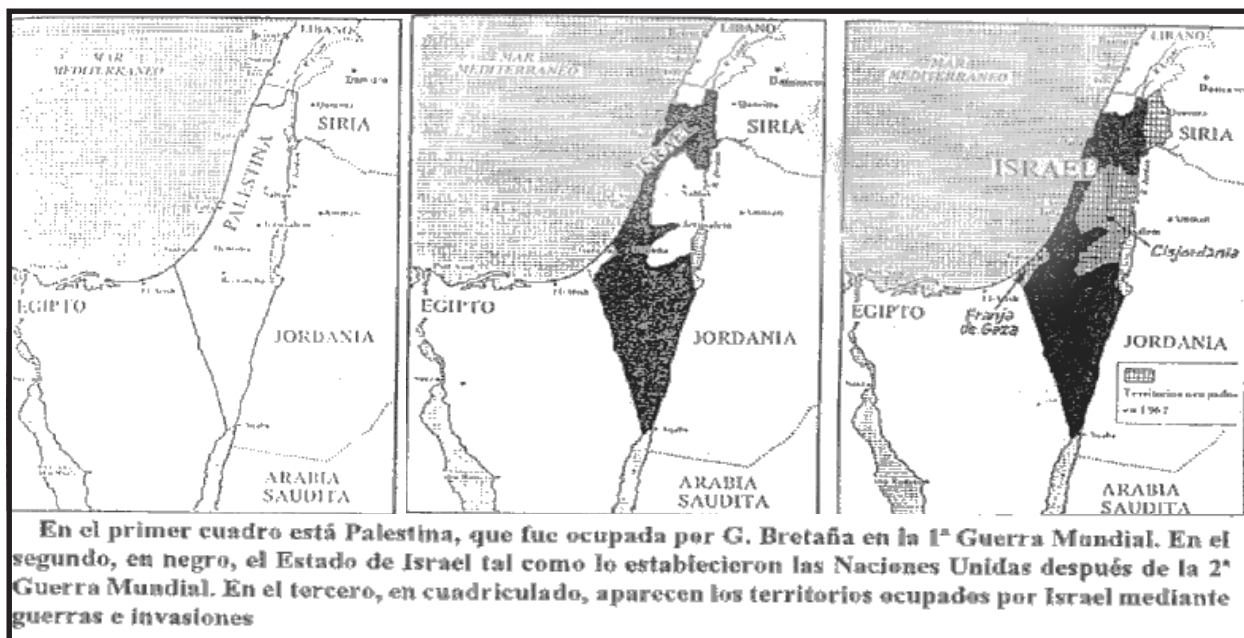
única potència a la zona, apropant-se a l'objectiu del Gran Israel, definit pel pare del sionisme, Theodor Herzl, com el territori que s'estén des «del riu d'Egipte fins a l'Èufrates» (a Iraq).

Al-sadat (Egipte), Carter i Begin (Israel). Camp David.

La qüestió de l'aigua

Des de 1967 l'aigua dels territoris ocupats es troba sota control militar israelià i la població àrab es veu privada d'obrir nous pous, mentre que els

1993: "La colonització permanent"

Cisjordània (excepte Jericó) va quedar fora de l'Acord "Gaza i Jericó primer". En els seus 5.300 Km² hi viuen 1.100.000 palestins i 110.000 colons israelians. Més del 65% de la terra (uns 3.000 Km²) està expropiada i es lliura gratuïtament als colons. A més el govern facilita préstecs sense interès per engegar els assentaments.

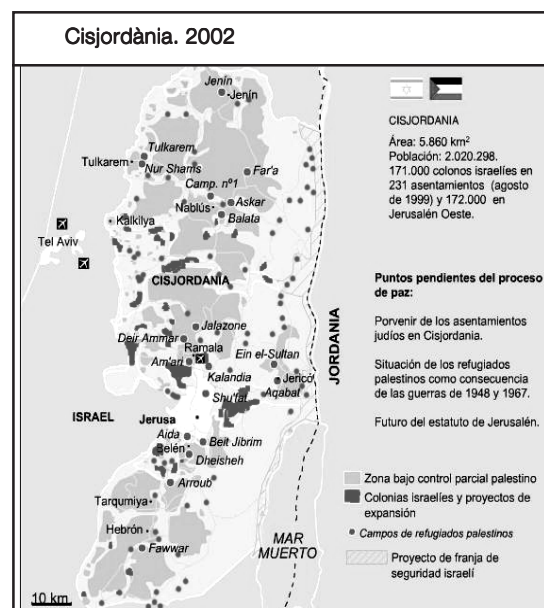
Observant el mapa dels assentaments, es comprova que són molt nombrosos a la vall del Jordà. En primer lloc perquè són terres regades i fèrtils, d'aquesta zona obté Israel bona part de l'aigua que li cal. En segon lloc perquè són un cinturó d'aïllament de les terres palestines que queden a l'interior en forma de bosses.

Els plans del govern són els de seguir instal·lant 25.000 colons per any a Cisjordània per la qual cosa necessitava amb urgència un préstec de 10.000 milions \$ dels EUA. Clinton, que ja no parla de "territoris ocupats" sinó de "territoris disputats", ja hi ha donat l'aprovació.

És semblant la situació de Jerusalem. Rabin ja ho havia sentenciat: "La nostra posició és clara. Jerusalem està unida i és la capital d'Israel i dels jueus per sempre (...). Arafat pot anar-se traient del cap això que un dia la bandera palestina onejarà a Israel".

El diari palestí Al Fajr del 26 de juliol, explica com ho fan: "Els israelians proven de guanyar temps aplicant la política dels fets consumats. N'hi ha prou amb passejar per Jerusalem Est per comprovar la rapidesa amb què s'estan duent a terme els nous plans d'urbanisme, el programa de colonització jueva del sector oriental. A hores d'ara els 150.000 palestins de la ciutat s'han convertit en minoria. La construcció de l'autopista de circumval·lació, que divideix els barris àrabs, frenarà l'expansió demogràfica. D'aquí uns quants anys els palestins representaran un escàs 25% de la població de Jerusalem".

Diciembre 93. (*)

colons disposen d'aigua sense restriccions. Segons el Banc Mundial, el 90% de l'aigua de Cisjordània s'utilitza en profit d'Israel, mentre que els palestins només disposen del 10% que queda. Israel consumeix 375 m³ d'aigua per habitant i any, mentre que a Gaza i Cisjordània s'arriba només a 115. Els recursos d'aigua dels palestins es troben en els nivells més baixos del planeta i resulten totalment insuficients per l'agricultura. Israel té un dels percentatges més elevats d'agricultura de regadiu (al voltant del 50% de la seva superfície cultivable), i aquesta representa només encara no el 2% de la seva economia. El sector agrícola palestí representa el 15% del PIB (el 1983 representava gairebé el 50%) i ocupa el 20% de la població activa. Però només el 6% de terres cultivables estan irrigades, i es destina a l'agricultura el 70% de l'aigua disponible.

La situació més crítica es produeix a Gaza –el territori més poblat del planeta, amb una densitat de població de 2000 habitants per km² - en què el nivell de salinitat i un sistema deficient d'evacuació de l'aigua afecten la potabilitat. El 1996 un informe del Banc Mundial assenyalava que, des del punt de vista de l'aigua, la situació de Gaza "era més preocupant que en cap altre lloc del món".

2002. El pes dels colons

(...) Tot va començar a Hebron la vigília de la Pasqua jueva de 1968. El rabí Moshe Levinger va llogar unes quantes habitacions al Park Hotel, (...) amb l'objectiu de celebrar la "seder" amb uns 100 joves religiosos. "Uns 50 joves volen establir-se a Hebron" (...) Levinger i els seus seguidors es van negar desafiant a obeir l'ordre del governador militar israelià de la ciutat, que els va prohibir de fer-ho. Dues setmanes després, el 23 d'abril, Levinger ja va obrir-hi un hotel -en què vivien 15 famílies israelianes- una llar d'infants, un aula de primària elemental i una "yeshiva". Un mes després, el 19 de maig, el procés de claudicació del govern laborista de coalició va arribar a una nova fita quan va traslladar el grup a l'edifici on hi havia hagut la seu del regiment militar (...). "Igual que ningú no em farà fora del kibutz Ginossar, ningú no expulsarà els jueus d'Hebron", va declarar el ministre Yigal Allon. Dos anys després el govern va aprovar la creació d'un "barri hebreu" a Hebron i va encarregar un pla general per a una "ciutat alta" a Hebron, que es va convertir en l'assentament urbà de Kiryat Arba. Tot la resta és història, feta de dolor i dol.

L'aventura dels colons té l'origen ara fa 34 anys (...). Aquest gran èxit del Sionisme ha aconseguit fins ara el seu principal objectiu històric: obstaculitzar qualsevol possibilitat d'arribar a un acord de pau amb els palestins. Ara els 200.000 colons són l'obstacle més gran per a un acord, i també són l'obstacle per aconseguir la seguretat a Israel. (...). No fa falta gaire imaginació per entendre que seria més fàcil d'arribar a un acord si no hi hagués assentaments (...) perquè fan impossible la separació (...). Ningú no ho ha ignorat tant com Ehud Barak, perquè el seu govern ha realitzat 6.045 noves construccions als assentaments, xifra rècord des dels temps del govern de Yitzhak Shamir, (...)

El comportament violent, autoritari i provocador d'alguns dels colons i la injusta divisió dels recursos naturals i els drets -de què els colons gaudeixen mentre els són negats als palestins- han augmentat més els justos sentiments d'amargor i odi d'una part dels palestins (...). Units a ells com ens trobem, mentre s'arruïni la seva celebració també s'arruïnarà la nostra.

GIDEON LEVY. Març 02
(Haaretz)

1987.

El 9 de novembre de 1987, un vehicle militar atropellava un transport de treballadors palestins i 4 d'ells morien. L'enterrament es va transformar en una gran marxa de protesta cap a un camp militar israelià. Les tropes van disparar contra la multitud i van matar quatre persones. A tota la Franja de Gaza van fer-se barricades i va començar una pluja de pedres i còctels molotov.

Va començar el gran alçament de la Intifada:

«Amb còlera, amb odi, amb autèntica feresa, milers d'adolescents llançaven pedres contra els ocupants israelians, sense retrocedir davant del foc que els rebia. Era alguna cosa més que una agitació popular... Era el començament d'una revolta popular». Així descriu el corresposal del Jerusalem Post, Hirsh Goodman, l'alçament de la joventut palestina de Cisjordània i Gaza a mitjans de desembre.

Goodman escrivia aquestes observacions just abans de la vaga general a què es van llançar el 21 de desembre totes les comunitats palestines sota dominació israeliana. El diari israelià Ha'aretz va descriure aquesta vaga com «un advertiment més greu encara que els motins sagnants de les dues darreres setmanes» (Schoenman, R. «Història oculta del sionisme, 1988. Prefaci).

Isaac Rabin (aleshores Ministre de Defensa) ordena trencar els ossos de les mans dels manifestants palestins detinguts.

Va ser un canvi qualitatiu en la lluita palestina contra l'Estat Sionista. Per primera vegada aquesta lluita prenia un caràcter insurreccional i de masses, unificant tots els palestins, a Gaza i Cisjordània, Jerusalem i dins de l'Estat d'Israel. Amb ella va néixer, la seva direcció, la Direcció Unificada. Els anys de desmoralització que van seguir l'última gran derrota palestina a Beirut, van fer perdre tota esperança que, per mitjà d'enfrontaments de milícies des dels

I Intifada

INTIFADA

campaments de refugiats de l'exterior -que era la política d'Arafat i l'OAP-, es pogué arribar a algun lloc.

La Intifada, al llarg d'aquests anys, ha augmentat enormement el cost israelià per mantenir el control dels territoris ocupats. Explica Emmanuel Sivan: «El que sí que va canviar en l'esfera militar és l'alt preu exigint pel control continu dels territoris en soldats i civils morts i ferits, en una necessitat més gran de serveis de reserva i un servei de naturalesa especialment complicada en les tensions entre l'exèrcit i el poder judicial, en el descens de la moral de les tropes. Per no parlar de les despeses financeres més gran que es calcula que arriben a, en el cas de les despeses suplementàries directes de l'Exèrcit, els 500 milions de pessetes (xifra que no reflecteix les despeses de la policia israeliana a Jerusalem Est), o del possible descens de la capacitat de l'Exèrcit per lluitar en una guerra convencional. «Per això, el 1989 l'exèrcit israelià va haver d'abandonar un 25% dels territoris ocupats i així alguns pobles de Cisjordània van guanyar la seva independència i van començar a organitzar-se. Van constituir comitès de ciutadans que distribuïen aliments i regulaven l'educació, la justícia (resolent disputes locals) i la salut. També es van crear comitès de "vigilància" per observar l'exèrcit israelià. Aquests comitès van constituir un govern local informal que presidia una mini-república. Cal afegir que la Intifada va aconseguir arrencar moviments de solidaritat entre jueus d'Israel i ha tingut repercussions importants a escala internacional.

La Intifada ha repercutit en sectors econòmics, s'ha reduït la recaptació tributària dels palestins, ha caigut el nombre de dies treballats per les vagues (el 50% dels obrers de la construcció són palestins), s'ha reduït la compra de productes fabricats a Israel (va baixar en un 30% l'any passat) que són substituïts per productes

directament fabricats per palestins. L'Abu Issam, resident del poble de Kfar Ain, ho explica així: «La Intifada ha provocat canvis molt grans en la nostra forma de vida. Abans vivíem dels productes israelians; ara som més autosuficients. Hem tornat a la terra».

Però hi ha hagut altres canvis en la resistència, com l'enduriment i la radicalització dels mètodes de lluita. Els incidents violents van ser 100 l'any 1987, i van passar a ser 500 l'any següent; els atacs no només ser amb pedres o crema de pneumàtics, sinó que cal sumar-hi les granades i els fusells automàtics robats a l'exèrcit; augmentant així els atacs contra jueus i les seves propietats.

Així es va convertir en un malson per al Govern israelià. Havia de liquidar-la peti qui peti, encara que fos -arribat el cas- amb alguna concessió autonòmica que li permetés guanyar temps i reduir el cost de l'ocupació. Després de la Guerra del Golf, el sionisme va intentar aprofitar la desmoralització que la derrota iraquiana -a mans de l'imperialisme nord-americà- va introduir en els palestins. I ho va concretar amb la Conferència de Pau de Madrid, que va dividir els palestins. Per una banda, la Intifada, que havia sorprès la vella direcció palestina tant com a l'imperialisme, havia esclatat conduïda per una nova generació de joves lluitadors que rebutjaven i amenaçaven de desplaçar els seus vells dirigents. D'altra banda, Arafat i altres dirigents de l'OAP «cinc estrelles» (com anomenen els palestins els que viuen com diplomàtics), disposats a pactar, es trobaven ben lluny de controlar i dirigir la rebel·lió.

Però quan l'imperialisme i el sionisme es pensaven que l'havien liquidada, el 1992, sectors de l'OAP, Hamas i la Jihad van convocar una vaga de fam dels presos palestins a les 15 presons israelianes, i una vaga general als territoris ocupats el 27 de novembre -dia nacional palestí-. Les convocatòries van ser un èxit i anaven dirigides contra les

negociacions de Yasser Arafat.

La repressió sionista va ser salvatge i va acabar deportant 415 activistes palestins. La resposta va ser rotunda.

No obstant això, malgrat que la signatura acords va aprofundir la divisió en la Intifada i aquesta va recular, la reactivació actual dificulta que es concretin els acords. Es mantenen les vagues mensuals cada 9 i 17 coincidint amb l'inici de la Intifada data de les deportacions. La Intifada continua!

Desembre 93. (*)

Oslo, 1993. Acord "Gaza i Jericó, primer"

L'acord contra la Intifada

Pocs mesos després de la signatura, el desembre del 93, vam analitzar extensament l'acord i les seves conseqüències, i ens hi vam posicionar obertament en contra, quan la majoria de l'esquerra se'n felicitava.

A nou anys vista, la realitat ha ratificat les nostres anàlisis. Vegem-ho.

El 13-9-93, Arafat, líder de l'OAP i Rabin, primer ministre israelià van signar l'acord "Gaza i Jericó primer" i el calendari de la seva aplicació. El pacte és un instrument en mans del govern israelià per tancar els palestins en uns enclavaments que són inviàbles autònomament i en la perspectiva de prosseguir la neteja ètnica i la seva expansió cap al Gran Israel de Theodor Herzl, fundador del moviment sionista. Perquè en no haver-hi compromís de paralitzar els assentaments, Israel guanya 5 anys per desplaçar població palestina i substituir-la per jueus. El Tshahal (l'exèrcit israelià) va rebre ordres de no intervenir a les manifestacions de suport a l'acord i d'avortar les de l'oposició.

Rabin va presentar-ho al parlament israelià, especificant que Jerusalem seguiria essent "una ciutat unificada i sota sobirania

israeliana", i que l'acord no obligava a desmantellar les colònies israelianes als territoris ocupats després de la Guerra dels Sis Dies. Que l'exèrcit israelià mantenia la integritat territorial israeliana i les

fronteres exteriors de l'autonomia palestina".(El Periódico, 10-9-93)

El text de l'acord dona la raó a Rabin:

* Israel reconeix l'OAP com a representant del poble palestí. L'OAP renuncia a la vella reivindicació que forma part de la seva carta constitutiva de crear un Estat Palestí laic, democràtic i no racista en tot el territori de Palestina. Renuncia també a la destrucció de l'Estat d'Israel i accepta els seus "drets legítims i polítics". Així doncs, l'OAP reconeix l'Estat d'Israel,

sense que Israel hagi de reconèixer a cap Estat palestí.

* Totes dues parts denuncien el «terror» i tot tipus de violència i es comprometen a resoldre de "manera pacífica" qualsevol problema que pugui sorgir.

* El 13 de desembre de 1993 començaria la retirada de l'exèrcit israelià de Gaza i Jericó, paral·lelament a les mesures que permetin que l'OAP comenci a assumir el control de les dues zones. Comencen 5 anys «d'autonomia provisional».

* Les tropes israelianes han de completar la retirada de Gaza i Jericó el 13 d'abril de 1994. L'ordre passarà a mans d'una policia palestina. No es fixa quan ho faran a la resta de Cisjordània, ni menys encara a Jerusalem Est.

* Hi haurà eleccions el 13 de juliol de 1994 entre els palestins de Gaza, Cisjordània i Jerusalem Est,

per la constitució d'un Consell Palestí. Aquest Consell tindrà competències per a Gaza i Jericó (extensives a Cisjordània), sobre educació i cultura, afers socials, impostos directes i turisme. Israel conserva les responsabilitats de defensa, seguretat global dels israelians i relacions exteriors. També controla la terra i l'aigua. S'acordarà la coordinació en l'àmbit econòmic.

* El 13 de desembre de 1995 s'iniciaran les negociacions per definir l'Estatut definitiu de Gaza i

Cisjordània. En les negociacions s'abordaran els assumptes pendents: Jerusalem, els refugiats palestins, els assentaments jueus i les relacions amb els països veïns.

* El 13 de desembre de 1998: la solució definitiva entra en vigència.

Desembre 93 (*)

Autonomies: **Batustans** palestins

L'autonomia és un carreró sense sortida per al poble palestí, és acceptar que el tanquin en zones-presó, similars als batustans sud-africans (territoris en què el Govern de l'apartheid reté els negres). Amb la diferència (...) que per Israel és un pas per expulsar-los i seguir substituint la mà d'obra palestina per d'altra de jueva que segueix arribant a Israel (...)

Desembre 93 (*)

Majoria exclosa

Pels quatre milions de palestins que viuen a l'exterior es tracta del desnonament definitiu. Israel tampoc no es compromet a alliberar els més de 13.000 palestins de les presons israelianes, ni a repatriar als deportats, que queden definitivament abandonats amb l'acceptació implícita que a només 80 d'ells el govern israelià els permetrà el retorn a casa; a la resta els espera la presó. Aquells que no tenen cap procés pendent anterior a la deportació seran acusats de contactes amb l'organització Hezbolá durant la deportació per poder processar-los.

Desembre 93 (*)

L'OAP

De referent de la lluita del seu poble...

Constituïda el 1964 entre els refugiats, va reagrupar a tots els moviments de resistència palestina el 1968 sota la presidència d'Arafat, representant de la majoritària Al Fatah.

La seva Carta Orgànica la convertia en l'avantguarda de la lluita contra el sionisme. En reproduïm uns quants extractes:

Extractes de la Carta Nacional Palestina adoptada pel consell Nacional Palestí el 17 de juliol de 1968.

Article 2 : Palestina, amb els límits que tenia durant el Mandat Britànic, és una unitat territorial indivisible.

Article 5 : Els palestins són aquells nacionals àrabs que, fins el 1947, vivien en Palestina independentment de si n'han estat desallotjats o de si hi han romàs. Qualsevol que hagi nascut després d'aquesta data d'un pare palestí – dins o fora de Palestina - és també palestí.

Article 6 : Els jueus que vivien a Palestina fins a l'inici de la invasió Sionista seran considerats palestins.

Article 8 : La fase de la història que els palestins estan vivint és la de la lluita nacional per l'alliberament de Palestina. Els conflictes entre les forces nacionals palestines són secundaris, i s'han d'acabar per a garantir el conflicte bàsic que existeix entre les forces del Sionisme i de l'imperialisme d'una banda, i del poble àrab palestí per l'altre. (...).

Article 9 : La lluita armada és l'únic camí per l'alliberament de Palestina. Aquesta és l'estratègia global, no només una mera fase tàctica. El poble àrab palestí reafirma la determinació absoluta i la ferma resolució de continuar la lluita armada i de treballar en una revolució popular armada per l'alliberament del seu país i la tornada a aquest. També afirma el seu dret a una vida normal a Palestina i a l'exercici del dret a l'autodeterminació i a la sobirania sobre ella.

Article 19 : La partició de Palestina el 1947 i l'establiment de l'estat d'Israel són enterament il·legals, malgrat el pas del temps, perquè són contraris a la voluntat del poble palestí i del seu dret natural a la seva pàtria, i contraris als principis que conté la Carta de les Nacions Unides, particularment el dret d'autodeterminació.

(...)

Article 20 : La Declaració Balfour, el Mandat per Palestina, i tot el que s'hi ha basat, són considerats nuls i no vàlids. Les apel·lacions a llaços històrics o religiosos dels jueus amb Palestina són incompatibles amb els fets històrics i amb una concepció correcta d'allò que constitueix un estat. El judaisme, en tant que religió, no és una nacionalitat independent. Tampoc els jueus constitueixen una única nació amb identitat per ells mateixos; són ciutadans dels estats als quals pertanyen.

Article 21 : El poble àrab palestí s'expressa a si mateix a través de la revolució armada palestina i rebutja qualsevol solució amb la qual se substitueixi l'alliberament total de Palestina i rebutja totes les propostes que tinguin com a objectiu eliminar el problema palestí o la seva internacionalització.

Article 22 : El Sionisme és un moviment polític associat orgànicament a l'imperialisme internacional i antagònic amb qualsevol acció per l'alliberament i amb els moviments progressistes del món. És racista i fanàtic en la seva essència, agressiu, expansionista i colonial en els seus objectius i feixista en els seus mètodes. Israel és l'instrument del moviment Sionista, i una base geogràfica per a l'imperialisme mundial emplaçada estratègicament emmig de la pàtria àrab per combatre les esperances de la nació àrab d'alliberament, unitat i progrés. Israel és una font constant d'amenaques a la pau a l'Orient Mitjà i al món sencer. Fins que l'alliberament de Palestina destrueixi la presència sionista i imperialista i contribueixi a la pau a l'Orient Mitjà, el poble palestí busca el suport de totes les forces progressives i pacífiques del món i els urgeix, independentment de la seva afiliació i creences, a brindar al poble palestí tota la seva ajuda i recolzament en la justa lluita per l'alliberament de la seva pàtria.

L'OAP ... a la traïció i l'esclat

No obstant això, l'estratègia militar-guerrillera va dur-la a la derrota. Primer a mans de l'exèrcit jordà el Setembre Negre de 1970, -que va obligar-la a desplaçar els quarters generals al Líban-; després el 1982, al Líban davant de l'exèrcit israelià i els seus aliats els falangistes cristians

(matances de Sabra i Xatila), que va completar Síria a la batalla de Trípoli (1983) i la "guerra dels campaments" (85-87). L'OAP va haver de traslladar-se a Alger. Després del seu fracàs, Arafat passava a dependre política i finançament dels estats àrabs, particularment de les monarquies petroleres, directament relacionades amb EUA.

L'esclat de la Intifada, com a moviment insurreccional, a finals del 87, va agreujar-ne la situació. La Direcció Unificada de la Intifada es va convertir en la direcció efectiva de la resistència, debilitant així la direcció exterior d'Arafat. Aquest va començar a cedir terreny. El Consell Nacional Palestí a Alger el 1988, al qual no poden assistir representants de l'interior, va

reconèixer l'Estat d'Israel, renunciat al principi de la Carta Orgànica que Arafat va qualificar de caduca, i va limitar els objectius a l'aplicació de les resolucions 242 i 338 de l'ONU sobre els territoris ocupats i Jerusalem Est on constituir l'Estat palestí. Arafat ho va representar gràficament canviant el símbol del fusell pel de la pedra, símbol de la Intifada.

Però res més lluny d'allò que sentien els palestins de la Intifada que el reconeixement de l'Estat d'Israel. Això va fer guanyar encara més posicions als opositors però va tenir fruits immediats a l'exterior perquè va coincidir amb l'ascens de la Intifada que recuperava territoris: a l'OAP se li van obrir les portes de la CEE, l'ONU i després dels EUA.

La Guerra del Golf va col·locar a l'OAP entre l'espasa i la paret. Va optar per Hussein intentant de no perdre més suport entre les masses àrabs. Els governs del Golf van deixar de finançar més o menys un milió de dòlars al dia. Amb menys pes entre els palestins i amb el tall del finançament, el gir cap als EUA va ser immediat. Ja hi havia les condicions perquè entrés a les converses de pau.

Una de les trobades d'Arafat amb Clinton. 2001

Iniciades les converses a Madrid, el govern israelià va intentar enfortir els sectors més proclius a la negociació: Fatah i el Partit del Poble (excomunista). Va autoritzar una trobada pública i va fer difusió dels seus discursos, alhora que efortia la repressió sobre la vaga general convocada contra la Conferència i es produïen els primers enfrontaments entre Fatah i Hamas, davant de la permissivitat -quan no protecció d'aquests primers- de l'exèrcit israelià.

La repressió indiscriminada i les deportacions del desembre del 92, que reforcen Hamas, van obligar l'OAP a abandonar les negociacions i estudiar una estratègia conjunta. La «direcció unificada» farà una crida a «anul·lar les vagues i substituir-les per una escalada de la guerra santa i la resistència contra l'opressió i l'ocupació israeliana». Aquest enfortiment de la Intifada amb la unitat, es va tallar al gener, quan la Knesset (el parlament israelià) va aixecar la prohibició de contactes directes amb l'OAP i el 21, per primera vegada, la TV va emetre el missatge d'Arafat «al poble i al govern d'Israel». L'acceptació de les condicions d'Israel per part de l'ONU, i el silenci al qual es va sotmetre els deportats, van ser la coartada per reprendre les negociacions. La pressió política i econòmica es van imposar. Segons A. Zaki, funcionari de l'OAP a Amman, tenien la necessitat imperiosa de 130 milions \$ per pagar sous endarrerits, jubilacions i compensacions a guerrillers; es veien obligats a vendre immobles i altres inversions (Le Monde Diplomatique, setembre de 1993). La penúria va fer que es produïssin molts acomiadaments, la Mitja Lluna palestina va parar les activitats, 10.000 famílies de morts i 16.000 de detinguts van deixar de rebre el subsidi durant els 4 mesos anteriors a l'acord. Dels 300 milions \$ que arribaven anualment a Gaza i Cisjordània de l'OAP, aquest any en rebrien 60 milions (La Vanguardia, 11-9- 93). La pressió internacional, d'EUA en particular, farien la resta. Després de l'acord, les monarquies petroleres van reprendre el finançament de l'OAP. Però també immediatament, va esclatar la seva crisi interna.

Desembre 93. (*)

La fi del panarabisme

La capitulació de la direcció de l'OAP segueix el camí de Sadat a Camp David. És la caiguda d'un dels darrers feus del panarabisme de Nàsser. La deformació d'un desig legítim d'unitat àrab que, sense fer distinció de classes socials amb la condició de que fossin àrabs, "conjuminava" des de les monarquies petroleres als xavals de la Intifada. La història va condemnar-lo al fracàs, venent els desitjos legítims del poble àrab als interessos de classe dels petrodòlars, Israel i EUA.

D'altra banda, és el fracàs a què han arribat altres organitzacions i dirigents, que amb l'estratègia guerrillerista, s'han vist desbordats per les mobilitzacions de les masses. És el fracàs dels sandinistes a Nicaragua. I de l'ANC davant del govern blanc Sud-africà; que van seguir els signants dels «acords de pau» d'Esquipules, Comptadora o Sapoà... És el fracàs i la traïció de les direccions petit burgeses que, en no confiar en els seus pobles i voler substituir-los, busquen el suport i els acords amb els Governos, així comencen «oblidant» els principis i acaben conduint-los cap a la derrota en aliança amb els seus botxins.

Desembre 93. (*)

Una divisió de classe

El Govern d'Israel es va donar, durant la preparació de la Conferència de Pau, de quins eren els sectors més proclius a canviar de posició: la petita i mitjana burgesia palestina que reflectia el cansament i l'efecte de les negociacions. El maig de 1991, empresaris de Cisjordània van obtenir autorització per a ampliar els seus negocis. L'Associació d'Industrials de Gaza, prohibida durant 24 anys, va reprendre les activitats. Es van començar a concedir exempcions fiscals, facilitant així la circulació de capitals estrangers. El juny del 91, a Cisjordània, es van celebrar les primeres eleccions la Cambra de comerç. Van votar 1.428 comerciants i industrials dels 1.572 censats: Hamas va guanyar 6 escons i l'OAP va guanyar-ne 4.

Després de la Conferència de Madrid, es van celebrar unes altres eleccions a les Cambres de comerç de Gaza -feu de l'integrisme de Hamas-. La llista vinculada a l'OAP va obtenir 13 escons, i Hamas només 1. És a dir, entre els comerciants i els empresaris palestins, la recerca d'una via negociada amb el govern israelià comença a tenir força i avui (1993) s'expressa a través de l'OAP.

Desembre 93. (*)

Setembre-Desembre 93

Creix l'oposició a l'acord

Arafat, president sobre una roca

Magdah, cap de Fatah al Líban, va afirmar referint-se als Acords: "Ningú no estava al corrent del que es tramava. Sense consultar el Consell Nacional o els altres organismes representatius, Arafat ha imposat aquest pla de rendició. Oblidant els nostres drets a la terra, ha buidat la causa palestina de la seva essència. Vol ser president encara que sigui sobre una roca a Jericó, encerclat pels tancs d'Israel" (La Vanguardia, 16-8-93)

Desembre 93. (*)

La signatura de l'Acord va enfortir les organitzacions integristes, particularment Hamas, i va provocar la crisi de l'OAP. Així el Front Popular d'Alliberament de Palestina (FPAP) que lidera George Habache, i el PDAP que dirigeix Haatmeh, segona i tercera forces de l'OAP respectivament, van abandonar la direcció de l'OAP per establir amb Hamas i la Jihad islàmica el front d'oposició a l'acord que es va constituir el 2 de setembre -del 93- a Damasc. D'altra banda, Kaddumi, número dos de l'OAP i membre de Fatah com Arafat, encapçala l'oposició interna a l'acord. El novembre els "falcons" i el desembre l'OAP de Gaza, van fer una crida a reemprendre la guerra contra Israel

Desembre 93. (*)

Un acord imposat

Kaddumi, cap del buró polític de l'OAP i de la diplomàcia, membre de Fatah i considerat fins aleshores molt proper a Arafat va afirmar: "Cap instància dirigent té el dret de forçar el poble palestí contra la seva lluita per la realització dels objectius nacionals: l'alliberament de les seves terres, el dret al retorn i l'establiment d'un Estat independent. Considero que tant el projecte d'acord sobre l'autonomia, com aquest text sobre el reconeixement d'Israel, perjudiquen els drets inalienables del poble palestí i la Carta Nacional de l'OAP".

Ningú no té dret a decidir sobre el futur de sis milions de persones, d'esquenes a ells. Ningú no té el dret, a més, a imposar-ho.

Desembre 93. (*)

Hamas desplaça l'OAP

L'afebliment de l'OAP no va deixar un buit de direcció. Les seves successores van ser els fonamentalistes del Moviment de Resistència Islàmica Hamas i la Jihad (que vol dir "guerra santa"). Totes dues, i sobretot Hamas, van dirigir el gruix d'activistes que van continuar la Intifada. Segons els mitjans de comunicació tenien el 93 un suport del 40% entre la població de Gaza.

Des d'una òptica molt llunyana a la dels ideòlegs occidentals que amb amaguen amb la submissió a la pirateria nord-americana o europea, amb arguments que els desmarquin del "fanatisme islàmic", volem assenyalar la nostra caracterització.

Com altres vegades en la història de la humanitat, el factor religiós ha jugat el paper d'emboïll de la indignació social, o d'instrument sota el qual les classes dominants o que aspiraven a dominar agrupen sectors diferents de la societat. L'origen del fonamentalisme es troba en sectors burgesos que van provar d'instrumentalitzar-lo per frenar el desenvolupament del panarabisme. Aràbia Saudita va finançar el FIS algerià fins al cop, i Israel -durant un temps- Hamas per a frenar l'OAP.

Però també, en la mesura que no hi ha una alternativa revolucionària, i fracassa el panarabisme, comença a reagrupar altres sectors, tant petit burgesos com obrers, i sobretot de joves. I s'acaba convertint en una eina per enfrontar-se a la dominació de l'imperialisme; la jerarquia religiosa té tanta necessitat de donar resposta a aquest sentiment antimperialista per controlar-los que Jomeini explicava que l'encarnació del «Gran Satanàs» era EUA. Només sota la lògica del sentiment antimperialista de les masses àrabs és possible entendre les successives posicions d'aquests moviments a la guerra Iran-Iraq (pro iranian) i poc temps després a la guerra del Golf (pro iraquiana)

El seu punt de referència és la revolució iranian i la seva república

islàmica de 1979. Amb la crida a la «jihad» contra occident i la implantació d'un règim completament islàmic, el fonamentalisme -tan sunnita com shiita- s'ha estès vertiginosament en els darrers anys (...). (1)

És a dir, el 1993, la força del moviment de masses era tan gran

internacionals que volen ofegar la Intifada i escometen contra Hamas pel seu "fanatisme" i la seva "violència". Estem amb ells en el seu enfrontament amb Israel i la seva lluita contra l'Acord que no és res més que la legitimació d'una usurpació.

Desembre 93. (*)

que prenent-lo com a "emboïll de la indignació social", eclipsa el que és el seu caràcter de classe i acaben convertits en autèntics malsons per als seus propis promotors. I no obstant això, no pot oblidar-se que Hamas, el 1993 al capdavant de la Intifada, no propugna una Palestina laica, sinó que s'enfronta als jueus -i no només als sionistes- en lluitar per una Palestina islàmica.

Però a més, guarda nexes de continuïtat amb el seu rival l'OAP, precisament en l'estratègia guerrillera, una concepció petit burgesa de la revolució que, recolzant-se en accions de comando o individuals, amaga la seva desconfiança en el poble palestí.

I si tant interès hem tingut en aturar-nos en les nostres diferències amb els integristes de Hamas i la Jihad -escrivíem el 93- és perquè ens trobem al mateix costat de la barricada enfront de les pressions

(1) Hi ha una extensa anàlisi sobre el tema a l'article "Islamisme polític" publicat al nostre dossier ¡Afganistan!. Desembre 2001.

Dels límits del fonamentalisme

I escrivíem també: "... El fonamentalisme, pel seu caràcter burgès i la falta d'un programa conseqüentment antimperialista i democràtic, està abocat a ensopegar amb la mateixa pedra que el seu antecessor, el panarabisme nasserista: la inconseqüència en la lluita antimperialista i pels drets democràtics".

Desembre 93. (*)

La crisi dels acords de pau

1. Una rebel·lió de les masses palestines es desenvolupa i pren les dimensions d'una nova intifada. A finals de setembre l'acció espontània de les masses palestines es va enfrontar als carrers de Cisjordània, Gaza i Jerusalem amb les tropes israelianes. El govern d'Israel, en decidir obrir un nou túnel al costat de la mesquita d'Al Aqsa a Jerusalem, expressava la seva determinació de disposar com volgués de la ciutat en què té el pla d'instal·lar la capital israeliana. La rebel·lió palestina va ressuscitar i va actualitzar la Intifada que entre el 87 i el 93 va sacsejar aquesta regió.

La polarització social i política està duent a la crisi els acords d'Oslo II patrocinats per l'imperialisme, en particular el nord-americà. D'una banda, el creixement de la ultradreta a Israel, de l'altra la pèrdua del control de les masses palestines per part d'Arafat. Les provocacions feixistes del govern israelià van començar a ser contestades amb accions al carrer dels palestins, que tenen la simpatia creixent dels treballadors i la joventut de tot el món. Arafat es va veure obligat a convocar una vaga general a la regió per a poder reprendre el control de la situació.

El cinisme de la propaganda imperialista es demostra totalment en la situació actual. Fa poc més d'un mes el govern dels EUA va llançar míssils sobre Iraq, amb l'excusa que Saddam Hussein no respectava els drets humans. L'imperialisme es va aprofitar dels crims del govern d'Iraq per justificar la seva política intervencionista, però malgrat això dona suport a la pràctica feixista d'Israel, amb algun consell particular sobre els "excessos" que puguin comprometre el "pla de pau". En tots dos episodis, la mateixa determinació imperialista, la de mantenir el control polític i militar sobre Orient Mitjà, la regió que

garanteix 2/3 del petroli que es consumeix al món.

2. Israel és un enclavament imperialista-colonial. La seva creació va ser producte d'un projecte colonialista de grans burgesos jueus amb el suport dels governs imperialistes; per aconseguir-ho van utilitzar les masses jueves empobrides d'Europa central i oriental, així com també el rebuig mundial a la massacre nazi. (...)

3. L'inici de la Intifada el desembre de 1987 va ser la demostració que les masses palestines havien après la lliçó de les lluites libaneses que el 1985 van imposar la primera derrota militar a Israel. Amb la mobilització obrera i popular es pot derrotar "l'invencible" exèrcit d'Israel. Va ser un salt qualitatiu, per l'extensió del procés revolucionari, a l'interior d'Israel. La joventut de Gaza i Cisjordània es va alçar contra vint anys d'ocupació militar israeliana.

4. Des de finals dels anys 70 la direcció de l'OAP ha deixat de citar en els seus documents l'objectiu estratègic de la Carta Palestina de destruir l'Estat feixista d'Israel i d'establir en lloc seu un Estat laic i democràtic. En interminables negociacions internacionals la direcció de l'OAP es va preparar per l'actual acord de pau, i va distanciar-se de les lluites directes de les masses palestines contra l'Estat israelià.

L'islamisme creix a l'Orient Mitjà capitalitzant la lluita directa contra Israel i la capitulació de l'OAP. De la mateixa manera que Hezbollah va guanyar força al sud del Líban amb la resistència a Israel, amb la Intifada

van créixer organitzacions islàmiques com Hamas, per fora de l'OAP. Aquestes organitzacions expressen la lluita de les masses i la seva disposició d'expulsar els sionistes i l'imperialisme, encara que també estiguin vinculades a diferents sectors de la burgesia àrab, i el seu programa renegui de qualsevol perspectiva independent per a la classe obrera.

Els acords d'Oslo II, signats el setembre de 1995 expressen un doble procés: d'una banda la importància de la Intifada que obliga l'imperialisme nord-americà en primer lloc, i després el govern sionista a negociar amb l'OAP sobre la base de concessions territorials als palestins, un fet inèdit en la història israeliana. De l'altra, el caràcter obertament traïdor de l'acord, un pla de "pau" que significa la rendició de la nació palestina a lluitar per la seva integritat territorial.

S'inscriu en la sèrie de plans semblants en els quals l'imperialisme compromet les direccions del moviment de masses (sandinistes a Nicaragua, Mandela a Àfrica del Sud, etc.) en acords contrarevolucionaris.

L'acord divideix Cisjordània en tres zones, la primera fomenada per les principals ciutats palestines (amb l'excepció de Jerusalem) que passen a estar controlades per l'Autoritat Palestina. La segona zona inclou la majoria de les ciutats menors i de la població palestina que estarà controlada només parcialment per l'Autoritat Palestina; l'exèrcit israelià podrà entrar-hi quan vulgui. La tercera zona inclou el 70% del territori palestí, i engloba les colònies jueves civils i militars, que serien objecte de futures negociacions. És a dir, l'acord d'Oslo inclou la creació d'un semi-Estat palestí, que controlaria la menor part del territori i de la població palestina,

una espècie de “bantustan” (com el que els racistes blancs van crear a l'Àfrica del Sud) palestí. A canvi, l'OAP no només reconeix Israel, incorporant clarament la defensa dels dos Estats, sinó que també es compromet a garantir “l'estabilitat” de la regió, és a dir, a reprimir a aquells que vulguin donar continuïtat a la lluita contra el sionisme. Amb això el semi-Estat passa a dependre econòmicament i militar d'Israel. L'acord de “pau” només pot ser viable sobre la base de la derrota de la lluita palestina, perquè significa legalitzar el projecte del “Gran Israel”, encara que amb algunes concessions territorials als palestins.

Aquest acord imperialista busca assegurar el control d'Israel sobre la regió sense haver de recórrer a la guerra. Alhora, promou la “globalització” de la regió sota l'hegemonia econòmica d'Israel, associant-se a les burgesies àrabs, inclosa la palestina, oferint-los engrunes a canvi de l'acceptació d'aquesta hegemonia.

5. Hi ha una polarització social i política, i una crisi creixent a Israel. Els “askhenazi”, a n t i c s immigrants sionistes d'Europa, en gran part de classe mitjana i sectors del proletariat i de la burocràcia estatal, es polaritzen al Partit Laborista. Els “sefardites”, immigrants pobres de les dècades des dels 70 fins d'ara, vinguts del mateix Orient Mitjà (iemenites, etiops, sudanesos, etc.), amb sectors lúmpens d'EUA i Europa, són la base del Likud. Aquests darrers busquen les colònies com alternativa per a l'ascens social i tenen en la ultradreta la seva alternativa política. L'atur creixent a Israel troba atenuants no només en els dòlars nord-americans, sinó també en les terres dels palestins.

Evidentment, aquesta diferenciació social i política és esquemàtica. Entre els “askhenazis” i els “sefardites” hi ha mediacions i interrelacions, en la mesura que tots defensen unificadament l'Estat d'Israel.

Hi ha tota una ultradreta armada obertament feixista, que va practicar in comptables atemptats contra els palestins i que rebutja qualsevol acord

que suposi fer una concessió territorial. D'entre els seus dirigents van sortir els que van matar el primer ministre jueu laborista Itzhak Rabin.

És aquesta polarització social creixent la que duu els dos sectors de la burgesia israeliana a tenir polítiques diferenciades. Tant el Partit Laborista com el Likud volen l'acord de “pau”, i també la continuïtat de la imposició militar (n'hi ha prou amb els atacs militars promoguts per Perez durant les eleccions). Però el Likud vol l'acord amb menys concessions als palestins, ampliant les colònies jueves, no lliurant el Golan, etc., la qual cosa significa més xocs amb la burgesia àrab i l'OAP.

La victòria de Netanyahu a les eleccions va ampliar la polarització interna a Israel. El nou govern, alhora que segueix reivindicant les converses i l'acord de pau, rebutja qualsevol concessió territorial. Va ser la decisió del seu govern d'obrir el nou túnel a Jerusalem que va provocar les manifestacions de finals de setembre.

Però el més important és que la resposta dels palestins, els enfrontaments al carrer, van ampliar la divisió interna israeliana. Un acte convocat pel moviment “Pau ara”, contrari a la política del govern, va reunir –segons la premsa– 50.000 persones a Tel Aviv, que té menys d'un milió de persones. Un sector important de la població vol acabar amb la guerra.

6. El procés de polarització social i polític no és exclusiu dels israelians. Es manifesta també entre els palestins, cosa que fins i tot pot arribar a provocar una guerra civil entre ells. Arafat va aconseguir, mitjançant eleccions al territori controlat per l'Autoritat Palestina, començar a construir un simulacre d'Estat burgès. L'Autoritat Palestina ha de recolzar-se en la burgesia palestina i en les burgesies àrabs de la regió per implementar el pla de pau. Per garantir aquest pla, el govern d'Arafat deté i tortura els militants de Hamas, complint el paper de policia que li reclama l'imperialisme, encara que sense aconseguir controlar totalment el procés.

Malgrat tot això, Arafat necessita també el suport de la base palestina per a la seva pròpia supervivència política. En la mesura que Israel està implementant el seu pla d'assentament de noves colònies i assumeix actituds provocadores com la de Jerusalem, Arafat es veu obligat a reaccionar per mantenir l'estratègia del pla de pau pactat amb l'imperialisme. Per això es va veure obligat a convocar una vaga general a la regió.

La rebel·lió de les masses de finals de setembre demostra com n'és d'explosiva la situació. Davant de la nova revolta de la joventut i la repressió assassina de l'exèrcit

israelià, la policia palestina es va dividir. Un sector es va integrar en l'alçament i va passar a disparar des de la banda dels manifestants.

Arafat només va aconseguir reprendre el control una setmana després, quan la seva policia va tornar a reprimir els palestins per evitar que s'enfrontessin amb l'exèrcit israelià. Per tant, és la política d'Arafat la responsable de provocar una guerra entre palestins, just quan el que cal és colpejar durament l'enemic sionista.

El reinici de la Intifada és una realitat. L'Autoritat Palestina maniobrarà per impedir la continuïtat de la revolta, apostant per les negociacions amb l'imperialisme, i per la pressió internacional per reprendre els acords de pau. Si no es resol la qüestió nacional palestina, és probable que els enfrontaments incloguin xocs també contra el govern d'Arafat.(...)

*Extractes declaració de la LIT-ci
Octubre 1996.*

Onze dies després de l'inici de la II Intifada vam publicar-ne la primera anàlisi, que era també un compromís solidari amb ella. Des d'aleshores n'hem anat fent el seguiment al nostre diari *Lluita Internacionalista*, completat amb declaracions amb què hem participat a totes les mobilitzacions de suport que hi ha hagut i amb *Correus Internacionals* sobre el tema.

No volem que es perdi ni la immediatesa ni el sentiment que els han impregnat. Per això, d'aquest darrer període, us hem fet extractes dels articles que sintetitzen aquests dos últims anys.

Més d'un centenar de morts i milers de ferits són el balanç d'onze dies de repressió de l'exèrcit i la policia israeliana contra els manifestants palestins. L'origen immediat del conflicte s'ha de buscar en la visita el 28 de setembre passat de l'exministre de Defensa Ariel Sharon amb 3.000 soldats israelians ocupant l'Esplanada de les Mesquites de Jerusalem, un lloc

als palestins que viuen en territori oficial de l'Estat d'Israel, que van declarar la vaga general i es van produir xocs amb morts a la zona de Galilea. La recuperació de l'esperit de la Intifada i de les mobilitzacions per plantar cara a l'exèrcit, policia i colons israelians dominen la situació.

(...)

El deteriorament en aquests anys de la direcció d'Arafat ha continuat essent considerable. S'han alçat acusacions de despotisme, de corrupció, ... i el que és més important ... mai no han arribat els compromisos de retirada de les tropes israelianes ni l'alliberament dels presos. Les promeses d'un Estat palestí s'han anat esvainent davant de la realitat de la repressió quotidiana i la política de fets consumats del Govern de torn, que continuava enderrocant habitatges palestins i permetent l'expansió dels assentaments de colons. La situació a principis d'estiu era insostenible. La retirada militar del sud del Líban havia obert una esclatxa de llum del ja no invencible exèrcit israelià: era la seva primera derrota. Amb aquest rerafons, Arafat va anunciar la proclamació unilateral del 13 de setembre de l'Estat Palestí. El Govern israelià va contestar que si ho feia declararia aquests territoris com definitivament integrats a Israel. EUA hi va intervenir i va pressionar per començar converses que evitessin el xoc inevitable. Esculls com la situació de la part oriental de Jerusalem, entre altres, van ser insalvables. Però a l'últim moment les pressions nord-americanes van aconseguir ajornar *sine die* la proclamació de l'Estat Palestí en una sessió del Consell Nacional Palestí, en què es van aixecar moltes veus en contra. S'apagava així aquella petita encara que insuficient llum d'esperança per

desfer-se -encara que fos parcialment- de l'ocupació israeliana. Només faltava l'espurna. Sharon va fer esclatar la situació.

Barak ha amenaçat que si no s'atura immediatament la revolta utilitzarà "tots els mitjans de l'exèrcit" per imposar l'ordre. Cal constatar que ja ha fet ús dels caces, míssils, tancs, ... Què més pot fer que els milers de ferits i centenars de morts armats bàsicament amb pedres? Una operació d'extermini, com la que van viure els territoris palestins que van ser lliurats per a la creació de l'Estat d'Israel en acabar la II Guerra Mundial? Es refereix Barak a operacions com aquelles que arrasaven centenars de pobles sencers, amb massacres brutals que pretenien terroritzar la gent perquè se n'anés? ...

S'ha de denunciar la complicitat en tot aquest afer, de les potències occidentals, i dels EUA en primer lloc, que finança anualment i arma l'Estat d'Israel. (...)

L'última resolució del Consell de Seguretat cridava lleugerament a mesurar la repressió israeliana, però els EUA no la van votar (...).

És impossible arribar a un pacte de convivència amb el reconeixement mutu com el que va signar Arafat amb l'Estat d'Israel, perquè va contra l'essència mateixa del seu caràcter sionista. No hi ha cap més sortida democràtica per la zona, per difícil i llunyana que avui es pugui veure, que no passi per l'eliminació de l'Estat sionista, per la reunificació de l'actual Israel, Gaza i Cisjordània -com a mínim- en un Estat Palestí laic i democràtic, en què hi tinguin cabuda tots el que hi vulguin viure, sense connotacions racials ni religioses, que permeti el retorn dels refugiats de la diàspora.

Sharon a l'Esplanada de les Mesquites. 28/9/00

sagrat pels musulmans. ¿Quin sentiment tenia aquella ocupació? Les conseqüències totalment previsibles no deixen cap més hipòtesi que que es tractés d'una provocació fredament meditada per justificar una escalada repressiva. Recordem que no fa gaire la retirada unilateral israeliana del sud del Líban, va provocar protestes del sector dur de l'exèrcit i del Likud, que reconeixien -com era evident- que la retirada era una derrota de l'exèrcit israelià. Ara, amb el primer ministre laborista Barak en minoria al Parlament, una escalada de confrontació pot afavorir les aspiracions del Likud, el partit de Sharon, contrari als processos de negociació amb els palestins.

La protesta palestina no s'ha limitat a Gaza i Cisjordània com altres vegades, sinó que s'ha estès

II Intifada

Terrorisme d'estat

Octubre 2000
Bales *dumdum*
contra àrabs a Israel

(...) Els àrabs d'Israel van començar a protestar en solidaritat amb la ràbia palestina a causa de les morts a Al Aqsa, però aquesta fúria es va combinar amb una profunda frustració amb el seu estatus de ciutadans israelians de segona classe. (...) Unes quantes hores després del començament de la protesta, les forces

israelianes ja utilitzaven gas lacrimogen i bales de goma per dispersar els manifestants. El segon dia, l'exèrcit disparava munició real, les internacionalment condemnades bales '*dumdum*'. Aquestes bales penetren a la pell i es fragmenten, trencant així òrgans i la carn quan entren al cos. Les ferides es localitzaven àmpliament a la part superior del cos i al coll, cosa que revela una intenció clara de matar(...)

Però davant de la brutal repressió i l'amenaça d'una altra d'encara més forta no podem quedar-nos amb els braços plegats. Cal exigir mobilitzacions a tot arreu de suport als palestins, per posar fi a la repressió, l'exigència de la retirada incondicional de l'exèrcit israelià dels territoris de Gaza, Cisjordània i Jerusalem oriental, la llibertat immediata dels presos. Perquè l'ofensiva israeliana també s'atura a la resta del món, amb la mobilització de partits i sindicats, exigint un boicot als vaixells israelians que transportin productes comercials, un boicot als productes israelians,... hi ha molts mecanismes dels quals està plena la història del moviment obrer i l'internacionalisme. Callar davant d'aquesta situació suposa una certa complicitat amb les atrocitats.

Extractes de la declaració publicada al LI 13. Octubre 2000

Traïció

La comunitat àrab va donar suport a Barak en la campanya electoral contra Netanyahu. Va conquerir el suport àrab promentent reemprendre el procés de pau que havia quedat en un punt mort amb el Likud al govern. Però ja amb Barak, la confiscació de terres i l'enderroc de cases van continuar, i ara les forces de l'Estat maten ciutadans àrabs per prevenir-los que no facin actes per demostrar la insatisfacció amb el govern. "La meua mà tremolava quan vaig votar Barak, però vaig acabar fent-ho" diu un votant àrab de Natzarat, "Ara ens traeix i cada vegada més maleeix el dia que vaig anar a donar-li el meu suport". Els esdeveniments dels darrers dies duen molts àrabs a desil·lusionar-se amb els polítics israelians de totes els colors. La perspectiva d'un govern d'emergència unint l'esquerra i la dreta han deixat molts àrabs sentint que tot i petites diferències en la política, no hi ha ales dretes ni esquerres, només polítics sionistes l'objectiu dels quals és protegir un Estat per a ciutadans jueus. (...)

Correu Internacional 85. *Nov/ 00. Citant informes del Front Popular d' Alliberament de Palestina (FPAP) i extractes del Diari de la Discriminació, 25 d'Octubre de 2000, de la HRA – Associació Àrab pels Drets Humans Suplement de LI 15-16.

Desembre 2000

Assassinats selectius

L'exèrcit israelià no només reprimeix brutalment la resistència palestina, sinó que porta a terme-i justifica!- el seu terrorisme d'estat, amb assassinats (...)

(...)
premeditats als dirigents de la Intifada. Com a mostra reproduïm un fragment d'un article aparegut a El País el 13 de desembre, que no necessita comentaris:

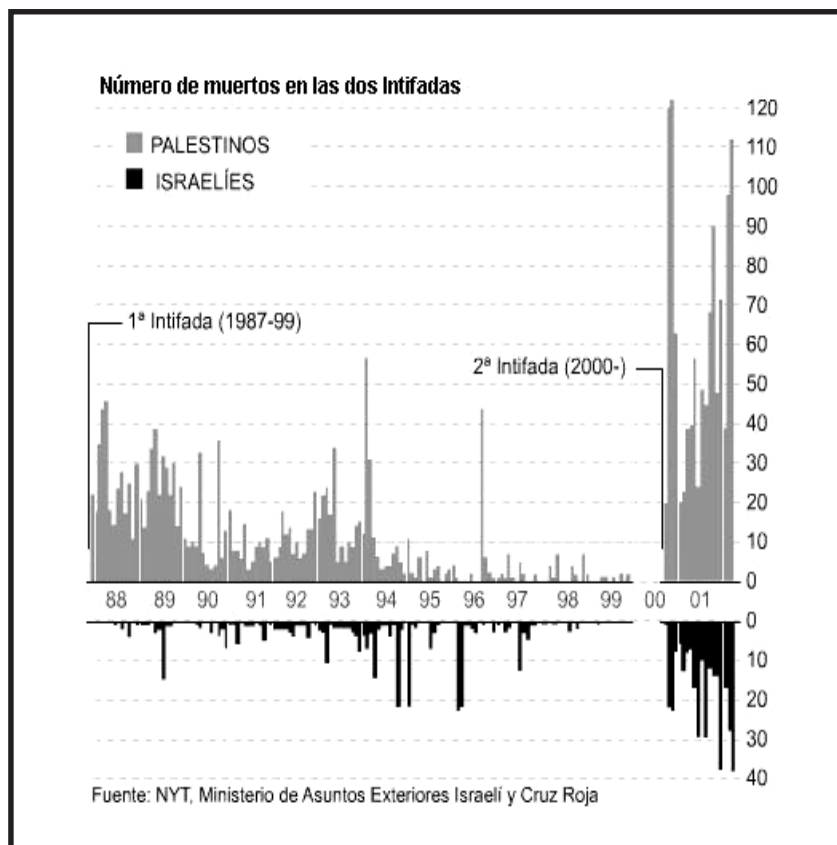
“L'alliberament dels quatre israelians permetria així mateix col·locar uns quants dies en un segon pla la sagnia de la Intifada i els episodis turbulents de guerra bruta, que es van saldar ahir amb l'assassinat, amb 15 forats de bala, d'un dirigent de Fatah de 28 anys a la ciutat cisjordana de Betlem. La víctima, Yusef Abu Sauï, dirigent de Fatah a la localitat d'Al Jader, al districte de Betlem. Amb aquesta mort ja són quatre els dirigents de la Intifada abatuts per Israel de manera selectiva. Dilluns va morir a Nablus, amb 18 forats de bala, un dirigent fonamentalista de la Jihad Islàmica que havia sortit d'una presó palestina dues setmanes abans.

El viceministre de Defensa israelià, Efrain Sné, va advertir ahir que Israel seguirà 'amb aquesta activitat' i que tindrà 'resultats concrets'. 'Només hi ha una manera d'aturar els atacs palestins i és colpejant aquells que dirigeixen els comandos que desapareixen', va afirmar Sné.”

LI 15-16. Des. 00-Gener 01

El 27 de setembre del 2000, 8 anys després del començament de les converses 'de pau', esclatava la nova Intifada. Barak havia intentat, com els seus antecessors laboristes, imposar als palestins un 'acord de pau' que significava una dependència completa econòmica, militar i política, a més de misèria, atur i el confinament als batustans que se'ls reserva a Oslo. Aquesta situació insostenible malgrat els esforços de la direcció col·laboracionista d'Arafat va dur a l'eclosió de la segona Intifada. El fracàs de Barak per contenir la Intifada -amb bombardejos, assassinats selectius i ocupació de ciutats, acompanyat de l'acord de Sharm el Sheij, supeditant la retirada i cessament de la repressió que l'exercís Arafat contra el seu propi poble- va dur a una crisi política a l'estat sionista i a l'elecció del Likud de Sharon, el febrer del 2001. Un govern en què els laboristes comparteixen carteres.

L'11 de setembre va facilitar un context internacional favorable a l'augment de la repressió israeliana sobre el poble palestí. A finals d'octubre de 2001 -amb el suport obert d'EUA i la cobertura de la croada internacional contra el terrorisme- Sharon va adoptar una política basada en dos eixos: la intensificació del genocidi i l'exigència a l'Autoritat Nacional Palestina d'aturar la Intifada i lliurar els seus dirigents a Israel. Arafat, a qui a més Sharon qualificava "del Bin Laden d'Israel", es va plegar a la pressió sionista i nord-americana. Malgrat tot, això sol va servir perquè el sionisme s'embravís encara més, intensificant l'extermini i situant el conflicte en la situació actual, amb el propi segrest d'Arafat.

Desembre 2001 ■

Bombardejos a Palestina

Helicòpters de combat i avions F-16 han bombardejat 7 ciutats palestines: Gaza, Khan Younis, Tulkarem, Jenin, Nablus, Salafit i Ramalah. Tropes i tancs van envair parcialment les ciutats cisjordanes de Nablus, Tulkarem i Ramala (...).

(...) Ocupacions, morts abatuts per l'exèrcit sionista diàriament, segrestos i assassinats selectius... fins arribar al número dos de Hamas, Mahmud Abu Hanud, als funerals del qual es van realitzar promeses de venjança amb atemptats suïcides. Els van complir: van ser desenes de víctimes israelianes. I Sharon, embravit, ha emprat exactament els mateixos mètodes que EUA a Afganistan: bombardejos "contra el terrorisme" (...)

LI 24. Desembre 01.

Des. 2001

Pals i pastanagues
per a aixafar la ...

¡INTIFADA!

Alça de mobilitzacions: massacres i negociació

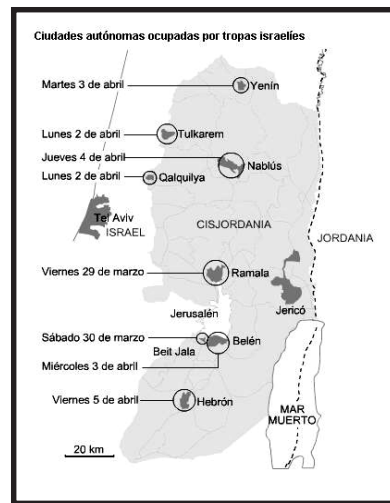
Bush, a més dels països àrabs, veia créixer les mobilitzacions a occident contra la guerra, reforçades per l'aniversari de la Intifada i de les massacres de Shabra i Chatila, amb l'inici del judici contra Sharon a Brussel·les... l'escalada sionista incrementava l'oposició de l'opinió pública. Així doncs, va rebuscar a l'arsenal dels acords absolutament oblidats d'Oslo. Perquè ara, com aleshores, busca en la negociació un marc per ofegar la mobilització. El d'Oslo posava en mans d'Arafat i l'OAP el paper de gendarmes del seu propi poble a canvi d'una autonomia limitada i una incerta promesa d'Estat Palestí que inclouria la retirada d'Israel dels territoris de Gaza, Cisjordània i Jerusalem Oriental. EUA utilitza l'amenaça del reconeixement de l'estat palestí tant per fer contents els seus socis i el moviment pacifista en creixement, per posar una mica de distància amb les accions israelianes, mentre segueix embardissat en la seva ofensiva afganesa. Tot i així, Sharon trenca la treva imposada per les necessitats de l'imperialisme, i segueix amb les massacres. Sap amb certesa que tot el que prengui ara, després tindrà l'oportunitat de consolidar-lo, i que si li va malament, li quedarà el recurs del reconeixement misèrrim de la "realitat" palestina. També sap que Arafat intentarà continuar obeint i complint el paper que li va dictar Oslo davant d'una Intifada que ja fa molt de temps que se li va escapar de les mans i que rebutja a cops de pedra també la seva política.

*Suplement de LI: ¡Afganistan!
Desembre 2001.*

Abril. 2002

Parem el genocidi del poble palestí!

Amb ràbia i impotència sentim cada dia les notícies que arriben de Palestina, la creixent i impune activitat de les forces militars israelianes, la política d'extermini sistemàtic del poble palestí: morts,

milers de ferits, zones devastades pels tancs i les excavadores, bloqueig econòmic, fam, càstigs col·lectius, varons de més de 15 anys separats i massivament numerats al front o al braç com si fossin presos a l'Alemanya nazi, assassinats dels dirigents palestins,

presó per Yaser Arafat...

Això no és una guerra si entenem per guerra l'enfrontament d'unitats militars equivalents. Aquí a una banda hi ha tancs, avions, canons,... i a l'altra un poble que només té pedres i unes quantes armes lleugeres i que ha d'utilitzar el seu més tresor més preuat-la vida de la seva gent-, per intentar fer mal a la desesperada a l'altre bàndol. Nosaltres no compartim els actes suïcides, tampoc no creiem que siguin útils a la lluita del poble palestí, però entenem la desesperació que els indueixen, i denunciem que de les mort en les accions terroristes només hi ha un responsable: l'Estat sionista.

Sharon actua amb una impunitat total, no li importen ni les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU, ni les paraules de la UE,... en té prou que Bush ho accepti, i això ho té assegurat. Bush té en Sharon la seva avançada en l'ofensiva "antiterrorista", els mètodes brutals que vol imposar, fa temps que Israel els aplica. Però les crides a la pau dels dirigents àrabs o de la UE -i del seu president Aznar- no poden amagar-ne la responsabilitat: no

(...)

GENOCIDI

(...)
n'hi ha prou amb paraules si es vol aturar el genocidi. Per això els assenyalem com a còmplices, perquè ells tenen els mitjans per començar a imposar sancions, fer una crida perq a què es boicotegin els seus productes, ... però cap d'ells no gosa desmarcar-se de les ordres del patró Bush.

Els plans de Bush de més agressions militars esperen que Sharon acabi la feina i imposi un

càstig exemplar al poble palestí i, per extensió, als pobles àrabs. Però els palestins resisteixen i continua la Intifada. Parar els plans internacionals militaristes de l'imperialisme es juga en aquestes terres.

És per això que cal respondre a la crida dels dirigents palestins. No hi ha cap altre camí que la continuïtat de la lluita i el suport internacional que pugui rebre. Calen mobilitzacions contra el genocidi, organitzar el boicot als vaixells i als productes d'Israel, una campanya de resolucions als ajuntaments, els Parlaments i el Govern Central perquè es pronunciïn per la ruptura de relacions amb l'Estat d'Israel i el reconeixement de l'Estat palestí. Cal que ho organitzem des de cada centre de treball i estudi. Hem de posar fi a tanta passivitat i complicitat!

LI 28. Abril 2002.

Testimoni de Jenin. 6/4/02

Carta des del Camp de Refugiats de Jenin

Estimada Mona, Munir i tots aquells que puguin fer-li alguna cosa.

He rebut una trucada d'un amic de Jenin, casa seva dona al camp de refugiats. M'ha dit que va comptar fins a 400 míssils llançats per helicòpters Apache damunt del camp de refugiats.

El seu amic dins del camp va perdre un fill de 19 anys, Walid Ibrahim Said. Té el cos des de fa dos dies, perquè no pot enterrar-lo ni dur-lo a l'hospital.

ARA MATEIX estan destruint cases a l'entrada oriental del camp per ampliar el carrer i deixar espai perquè entrin els tancs. Els homes armats palestins han parat de disparar durant 20 minuts per permetre que les dones, els nens i els vells anessin a buscar

aigua. Tots han estat detinguts per l'exèrcit i utilitzats com a escuts humans davant dels tancs. Un helicòpter Apache va disparar contra la secció d'oxigen de l'hospital de Jenin i la va destruir. Molts cossos estan escampats pels estrets carrers del camp i s'han de dur a l'hospital.

És impossible pels residents del camp ajudar els ferits, els israelians disparen a qualsevol que s'hi acosti.

La Creu Roja ha anunciat que "minimitzaran" el moviment dels seus equips mèdics perquè resulta molt perillós.

Aquesta massacre s'ha d'aturar immediatament. Contacteu amb qualsevol equip mèdic que conegueu, per protestar, per manifestar-se davant de la Creu Roja, per anunciar aturades parcials, per pressionar el Govern israelià.

Actueu ara immediatament, siusplau. En Kamel em va dir que estimen el nombre de morts a Jenin en no menys de 100.

*Esperant una resposta quant abans sigui possible.
Una abraçada.*

Islah Gad

Estudis de Dones,
Universitat de Birzeit-.

Testimonis directes

En Marc Jamal i l'Amaya Ruiz van visitar Israel i els territoris ocupats el mes de març passat amb Sodepau. Van conèixer de primera mà la situació de la població àrab d'Israel i les condicions de vida en els camps de refugiats a Gaza, Cisjordània i els Alts del Golan. Molt impressionats, en aquesta entrevista ens expliquen la seva experiència.

LI - Quin paper juga el moviment pacifista?

Marc- Vam fer una xerrada amb un militant pacifista i uns dirigents de la campanya mobilitzadora per la pau: tres quartes parts eren àrabs i una israeliana. (...) En aquests moments hi ha uns 20 insubmisos a la presó, els tanquen quinze dies i els deixen en llibertat. De manera que no hi ha cap moviment fora de les presons. El 50 % de les dones no van a la mili, i el 20% dels homes tampoc, per diversos motius, però l'explicació de fons és que l'exèrcit d'una banda s'està semiprofessionalitzant, i per l'altra s'està desregularitzant mitjançant l'increment exponencial dels colons (que van armats fins les dents).

Sobre el moviment pacifista el màxim que han aconseguit és mobilitzar 5000 persones, i des de l'explosió de la segona Intifada el que s'ha aconseguit és reenganxar militants veterans que s'havien "retirat". Però no hi ha cares noves.

El moviment objector sí que representa un element nou en l'escena pacifista israeliana, té uns 800 militars (reservistes la majoria) que es neguen a servir als territoris ocupats, però que sí que ho fan a la reraguarda. (...)

El militant pacifista ens comentava que el factor decisiu de canvi mental en la societat israeliana ve de la interacció d'aquesta societat amb la minoria àrab, malgrat la segregació. (...) Sobretot a mesura que aquesta minoria oblida el somni de la integració i abraça la reafirmació identitària i la solidaritat amb la seva gent dels territoris ocupats. Es produeix una contradicció a la societat israeliana a mesura que la minoria àrab deixa de dir que són àrabs-israelians bons que supliquen ser integrats i comencen a dir que són els aborígens palestins organitzats en favor dels seus drets humans i dels seus germans dels territoris.

Conclusió: el moviment pacifista és

important en la lluita ideològica, encara que ho és bastant més la minoria àrab. En la lluita econòmica i militar no hi pinten res, ni els àrabs organitzats ni el moviment pacifista.

LI- Com viu la gent la Intifada?

MJ- Vam tenir una xerrada molt interessant amb uns quants dirigents del Reproachment Center que fomenta l'arriba-da d'internacionals de la desobediència civil als TO [Territoris Ocupats] sobre com està la Intifada. Diuen que existeixen quatre estratègies que conflueixen dins de la resistència.

Parlo de confluïr perquè és un merder (...) sobretot perquè la repressió israeliana és bestial, hi ha un control tecnològic militar que ningú no pot ni imaginar. Aquestes condicions fan que la resistència palestina faci el que pugui, el panorama de les forces polítiques canvia de barri a barri, i les faccions tenen un caràcter diferent a cada zona, les accions armades ara es fan gairebé sempre conjuntes entre joves d'un mateix barri però de diferents faccions. En definitiva, no pot parlar-se d'estratègia perquè és impossible una estratègia; es fa el que es pot (...).

La primera estratègia considera que cal exercir la lluita armada tant de temps com faci falta i amb la intensitat que faci falta fins que Israel es retiri dels TO unilateralment. Aquesta visió creix amb força amb la victòria de Hezbollah i el creixement continu de les colònies. No és la més nombrosa, però sí la més militant, i per això té un pes important dins de la Intifada.

La segona és la més nombrosa: cal

negociar sobre la base de la legalitat internacional alhora que la Intifada es manté. Aquesta postura és majoritària perquè tothom ha pogut comprovar durant el procés de pau, que el temps corre a favor del poderós. Durant els anys del procés de pau l'economia palestina va empitjorar i les annexions colonials van augmentar.

La tercera estratègia és la d'Arafat que proposa lluitar i aconseguir una posició de força de cara a unes negociacions que han de tenir lloc després d'un alto el foc. Segons la meua opinió aquesta visió defensa els interessos de la indústria turística, el funcionariat i l'aristocràcia, que està veient com les inversions fetes durant el procés de pau es desplomen, igual que els crèdits i les ajudes internacionals.

La quarta estratègia és la de reduir el grau de militarisme de la Intifada perquè aquesta torni al tipus de moviment massiu que va caracteritzar la primera Intifada. Aquesta estratègia tot i que és vista amb poques possibilitats d'aconseguir la retirada de l'exèrcit,

en canvi sí que se li reconeix la possibilitat de combinar un grau de resistència acceptable sense derivar en una societat psicològicament malalta.. (...) Hi ha el perill d'acabar guanyant però amb una societat de fet, morta.

LI- En quina situació es troba la població palestina que viu dins d'Israel?

Amaya- La minoria palestina a Israel viu en una completa situació d'apartheid. (...) Els palestins tenen molt clar que el que pretenen no és ser absorbits per un estat que no és el seu i que se'ls va imposar el 1948, però en la complexa situació actual el

que exigeixen és ser reconeguts com a minoria nacional i que se'ls atorguin els drets civils i humans que mereixen, però que a la Constitució d'Israel ni existeixen.

Després de la guerra del 1948 i del reconeixement de l'Estat d'Israel (*Al-Naqba* pels palestins), el 84% de la població palestina va ser exiliada forçosament, (...) i els quals es van quedar es van convertir en una minoria en l'estat jueu imposat. Dels 950.000 palestins que hi havia, 800.000 van haver de refugiar-se en altres estats àrabs, i els que es van quedar, van perdre la seva categoria de ciutadans sense cap reconeixement legislatiu per part de l'Estat d'Israel. Com va dir Rabin: "els àrabs aquí de minoria nacional res, només cultural".

Dels 150.000 que es van quedar, aproximadament el 25% va ser desplaçat cap a altres llocs convertint-se en refugiats interns que es congreguen en zones de majoria palestina dins d'Israel, com Natzaret (...) Però també allà segueix

l'arraconament per part del govern israelià en tots els àmbits limitant i eradicant els seus sistemes de subsistència i continuant els desplaçaments interns a través dels nous assentaments. Avui, els palestins constitueixen el 18% de la població d'Israel: 1.057.800 (...).

El terme comú usat pels israelians per anomenar la minoria palestina és "àrabs israelians", negant així l'existència d'un contingent nacional palestí. Israel no ha intentat mai assimilar o integrar els ciutadans palestins, sinó excloure'ls de la vida pública israeliana, i deixar-los completament marginats amb legislacions ambigües com per exemple la referent a l'educació (...) Per treballar, per exemple, cal fer una sol·licitud que a més de la nacionalitat posa èmfasi en saber si has fet o no el servei militar. Com que els àrabs no el fan passen automàticament a la cua de tots els sol·licitants. Per tant no cal que hi hagi una llei específica que prohibeixi als palestins treballar a Israel, però les dificultats amb què es troben sovint poden ser insalvables (...).

Mentre, els successius governs

israelians han vist a la comunitat àrab com un element hostil en el context del conflicte àrabo-israelià. (...) Diversos articles de legislació d'emergència autoritzen l'Estat d'Israel a suspendre els drets civils dels ciutadans àrabs. Malgrat l'esperança que va començar i es va alimentar amb els Acords d'Oslo (1993), existeixen divisions insalvables que no sembla que hi hagi cap intenció de solucionar. Tampoc no s'ha considerat en les successives converses de pau la importància de trobar una solució a aquesta minoria palestina que viu una situació

d'apartheid total, cada vegada pitjor a les seves pròpies terres i que anul·la la seva existència civil i humana en condicions.

LI- Quina situació viu la població palestina als territoris ocupats?

AR- Els palestins a la Palestina ocupada, viuen una situació de terror impossible d'explicar. El setge a gairebé totes les ciutats palestines de Cisjordània fa que tota la població estigui aterrida dins de casa seva, plorant els morts i cridant per la tragèdia que vol arrasar-los sense que la comunitat internacional es digni a portar a terme una solució efectiva.

Quan nosaltres vam estar allà vam tenir la sort de poder entrar a Cisjordània sense problemes i poder anar fins Betlem, d'on la nit anterior havien marxat els tancs (...). Les generacions creixen amb el conflicte interioritzat, integrat en la quotidianitat, si durant una setmana pots anar a la universitat ets afortunada, perquè la setmana següent ningú no ho sap. Així va anar en temps de la primera Intifada (1987) i així és durant la segona (2000). La gent sap

que viu en un no viure, envoltada d'uns assentaments de colons jueus que creixen sense precedents, ciutats majoritàriament buides que es reproduïxen al voltant convertint les ciutats palestines en bantustans, illes o reserves en "el territori palestí oficialment reconegut", paraules més que dubtoses. (...) Viuen al dia, i el que a mi em va semblar escoltant i parlant amb la gent de Betlem i d'Hebron, és que cal valorar el fet d'estar vius, i que quan un pot sortir al carrer i no hi ha trets ni de militars ni de colons, ni està presa pels tancs, ha de viure-ho.

A pesar de tot, hi ha poca confiança, perquè veuen com els assentaments, els militars i els colons se'ls mengen terreny, com els punts de control, els bloquejos de carretera, les "represàlies de l'exèrcit" i altres coses, no els permeten tenir cap seguretat en la vida. Avui hi ets, demà qui sap, a més de dubtar d'una consciència internacional que no poden veure si no

és per la presència solidària de voluntaris o observadors internacionals que es desplacen fins el terreny mateix per dir al món que el conflicte és complex i que el que s'està arrasant, amb guerra oberta com ara o amb guerra dolorosa i constant de baixa intensitat, són vides humanes.

A Betlem, per exemple, (...) veuen amb impotència com la ciutat que havia de ser el gran punt neuràlgic del peregrinatge cristià, tota l'estructura turística i hotelera és destrossada per tancs, bombes i trets, sense que els peregrins l'hagin trepitjada mai. No per això deixen de construir-se o llencen la tovallola. Fa més de 50 anys que han de resistir i d'alguna manera han de fer-ho. (...) Però construir un Estat palestí i fins i tot una vida pròpia, en un camí ple de mines, és difícil. El que jo he vist en els pocs dies que he estat allà és que hi ha una certa resignació necessària a la situació, per no enfonsar-se i ser realistes, però això no els roba la força de seguir resistint amb les idees molt clares i cap intenció de rendir-se.

Organitzacions palestines

El col.laboracionisme de la direcció de l'Autoritat Palestina

L'heroisme de la població palestina contrasta amb l'entreguisme de la direcció de l'ANP. (...)

El col.laboracionisme d'Arafat va arribar al punt màxim el 2 de desembre, quan l'ANP va declarar l'estat d'excepció a Gaza i Cisjordània en resposta a la pressió de Sharon. Amb la llista dels "terroristes" que Israel li va donar, Arafat va començar a detenir activistes, a tancar locals i diaris de l'oposició.

L'onada d'emprisonaments sota l'Estat d'Excepció va incloure, a més de dirigents del FPAP, com Ahmad Saadat i militants de Hamas o de la Jihad, fins i tot membres de les organitzacions com la milícia *Tanzim*, vinculada a *Fatah* o la Força 16,

Polícia de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP). Desembre 01

l'exguàrdia personal d'Arafat. Una reacció de les organitzacions de la resistència palestina va col·locar en escac el lideratge d'Arafat i fins i tot va arribar a arrencar de les presons palestines diversos líders detinguts. L'onada de protestes contra les detencions va dur manifestacions i enfrontaments que van fer diversos morts i centenars de ferits palestins en els enfrontaments amb la policia d'Arafat.

Però, ni tota aquesta repressió interna a causa de la col·laboració d'Arafat va aconseguir parar la lluita. L'impuls de la Intifada va imposar la unitat d'acció entre nombroses organitzacions palestines i estructures unitàries que són dirigides per un Consell de 15 membres, i integren fins a 11 organitzacions que són islamistes,

nacionalistes o marxistes i dirigeixen la Intifada, per separat, a Gaza i Cisjordània. És aquest moviment que es combat en nom de la lluita "contra el terrorisme" i és aquest moviment que l'imperialisme nord-americà i europeu exigeixen que Arafat reprimeixi i derroti per donar lloc a la 'pau'. I ara Arafat demana... una intervenció més gran dels EUA! O sigui, d'aquells que sustenten els assassins sionistes!

De fet, el que va fer que Arafat no fos escombrat de l'escena política és que Sharon va passar a assetjar-lo i a atacar-lo militarment perquè no aconseguia contenir la Intifada, tot i la seva disposició total a la col·laboració. L'acció terrorista d'Israel, fent volar oficines de l'ANP i seus de la guàrdia civil palestina, va col·locar l'ANP també com a blanc, fent que recuperés davant de les masses palestines una part de la imatge d'adversari del sionisme.

Extractes *Correo Internacional* 94.
Març 02
Suplement de LI 27

Última hora

Tancant aquesta edició, el 13/4/02, Arafat acaba de complir la condició de Powell, de condemnar l'últim atemptat suïcida a Jerusalem, a canvi de tenir una entrevista amb ell.

Mentre, el genocidi continua.

L'oposició

La resistència del poble palestí contra l'ocupació israeliana ha oscil·lat entre l'esquerra i el fonamentalisme, la correlació de forces ha evolucionat en els darrers anys. L'OAP agrupava totes les organitzacions palestines, excepte Hamas i la Jihad, però després del reconeixement de l'estat d'Israel pel consell Nacional Palestí (1996) i l'adopció d'una estratègia de "pacificació i negociació" amb Israel també ha sorgit una oposició d'esquerra a la política d'Arafat. Des de l'11 de setembre, la col·laboració de l'Autoritat Nacional Palestina amb Israel per aturar la Intifada –detenció i lliurament de dirigents a Israel, il·legalització d'organitzacions palestines d'oposició, tancament de diaris i locals, repressió de manifestacions per part de la policia palestina...- ha tibada la corda dins de l'OAP i ha creat un nou marc: la divisió no se centra entre islamistes i laics, sinó entre les organitzacions partidàries d'impulsar la Intifada i les que les reprimeixen per negociar amb Israel.

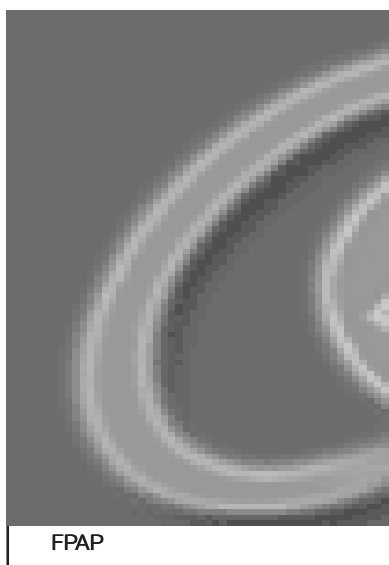
L'oposició d'esquerra

Cridant al boicot als acords d'Oslo després de les eleccions de 1996, l'oposició palestina viu marginada de l'anomenat "procés de pau", encara que continua lligada a l'OAP. En aquests moments només el fonamentalisme apareixia com una alternativa clara a la política de pacte i coexistència amb Israel (veure pàg. 19).

El Front Popular d'Alliberament de Palestina (FPAP)

Va ser fundat per George Habash amb motiu de la desaparició del Moviment de Nacional Àrab (lligat al panarabisme de Nàsser) després de la Guerra dels Sis Dies (1967). Des d'aleshores va romandre als territoris ocupats i es va donar a conèixer amb els segrestos d'avions. Després del setembre negre (1970) i la liquidació de la resistència a Jordània, el FPAP va concentrar la seva activitat a Israel i va adoptar el maoïsme com a teoria. Es va oposar a l'obertura diplomàtica ope-

rada per Arafat i va rebutjar els acords d'Oslo, però va perdre influència i mai no va arribar a construir un front d'oposició unificada. Amb base a Damasc, el seu secretari general, M. Abou Ali Moustapha, va tornar a Cisjordània.

El FPAP defensa: 1) l'alliberament de l'ocupació israeliana; 2) la

construcció d'una societat democràtica; 3) el reconeixement del poble palestí com a part integrant de la Nació Àrab; 4) el reconeixement de la lluita palestina com a part de la lluita internacional i democràtica cap a l'alliberament, el progrés, la democràcia i la justícia social. El Front Popular planteja que "a la llum de l'ocupació israeliana de Palestina, la resistència per qualsevol mitjà és un dret legítim, com reconeixen les convencions internacionals" i defensa que "els objectius del poble palestí (dret a l'autodeterminació, dret a un estat palestí independent i sobirà amb Jerusalem com capital, i el dret al retorn dels refugiats) s'han d'entendre com a mesures transicionals en el camí per a establir un estat democràtic a la Palestina històrica, on tot els pobles puguin viure com ciutadans iguals, amb els drets humans fonamentals, sense tenir en compte la raça, religió, color o sexe". El FPAP contempla que "per crear un món lliure d'opressió, explotació i injustícia, cal enfrontar-se no només al Sionisme, sinó a totes

les polítiques d'agressió imperialista". El seu programa polític es limita a defensar consignes democràtiques fonamentals. D'altra banda, el Front Popular denuncia els mètodes "autoritaris i antidemocràtics" de l'ANP. Amb motiu de l'ofensiva militar israeliana de després de l'11-S, el Front Popular rebutja la política de col·laboració amb Israel i de fre a la Intifada d'Arafat i exigeix eleccions i la conformació d'un govern d'emergència d'unitat nacional.

El Front Democràtic per l'Alliberament de Palestina (FDAP)

Nascut d'una escisió del FPAP el febrer de 1969, el partit encapçalat per **Nayef Hawatmeh** va donar la idea d'un mini-estat palestí, al costat del Partit Comunista, Fatah i l'extrema-esquerra israeliana. El Front Democràtic defensa una concepció etapista de l'alliberament nacional, amb un estat palestí als territoris ocupats com a primera fase, a través de la

negociació amb Israel i la supervisió internacional del procés de pau, substituint l'hegemonia americana amb la participació "vital" de l'ONU, la UE, Rússia i Xinesa. El Front Democràtic va participar en la lluita armada durant els anys 80. El 1996 va acceptar entrar al Consell Nacional Palestí i va reconèixer l'Estat d'Israel i va paraitzar l'activitat armada fins a agost de 2001. La majoria dels seus membres van tornar aleshores als territoris ocupats. Caracteritza Fatah com una organització "que representa la burgesia nacional, tant per les seves postures nacionals, com per la seva iniciativa històrica de limitar la lluita armada", però considera imprescindible la unitat d'acció per evitar la divisió del poble palestí. Malgrat això

la política de col·laboració d'Arafat, que va arribar fins i tot a la detenció i lliurament a Israel de membres del Front Democràtic, va dur l'organització a trencar amb l'OAP i a optar per l'impuls de la Intifada.

El Front de Salut Nacional Palestí (FSNP)

ha intentat en va, amb el suport de Síria, constituir-se com una alternativa a l'OAP. Agrupa el FPAP, sectors del FDAP, dissidents de Fatah, la Saika i altres grups. Conegut com a "front de rebuig" s'oposa al diàleg amb Israel i als acords d'Oslo.

Hamas i l'oposició Islamista

El moviment de resistència islàmica va ser creat amb l'esclat de la Primera Intifada el 1987 pels Germans Musulmans. Des de l'ocupació dels territoris el 1967, la societat va construir una densa xarxa d'institucions socials (biblioteques, clubs esportius, llars d'infants, clíniques...) al voltant de les mesquites per socórrer la població més pobra, amb el finançament d'Àràbia Saudita. Però el seu rebuig a lluitar contra l'ocupació el va dur a perdre la seva influència. Abans de la Intifada, el Mossad el considerava un útil contrapès a l'OAP i va tolerar la seva presència, mentre reprimia durament la **Jihad islàmica**, que participava en la lluita armada. Es va produir un gir quan els Germans Musulmans van decidir participar en la Intifada i crear Hamás, que es va constituir com el primer partit d'oposició palestina que va rebutjar formar part de l'OAP. El desembre de 2001 va cridar per primera vegada a desobeir l'ANP, en el primer enfrontament obert amb Arafat des de la seva fundació. Hamas ha quedat molt afectat per les detencions operades per la policia d'Arafat en cooperació amb la CIA

i els serveis israelians, segons els acords de Wye River i les condicions creades amb l'11 de setembre. Malgrat això l'ala moderada del moviment, basat als territoris, segueix essent molt popular per les seves activitats socials.

El Partit del Poble

Sorgeix de la tradició del Partit Comunista que els anys 20 es va oposar a l'ocupació britànica de Palestina. El 1947 va ser l'única organització palestina que va donar la participació i el reconeixement de l'estat d'Israel, seguint els dictats de Stalin. Des d'aleshores ha participat en tots els processos de pau i negociació amb Israel. Forma part de l'OAP i basa la seva activitat a Cisjordània.

Israel

Oposició a la guerra

El setembre de 2001, més de 60 alumnes d'escoles de segon grau israelianes van declarar en una carta al Primer Ministre Ariel Sharon i al Ministre de Defensa Benjamin Ben-Eliezer que ells "refusen prendre part en les accions opressives contra el poble Palestí". Protestaven contra "la política agressiva i racista del govern i de l'exèrcit israelià" i contra "l'expropiació de les terres, presons, execucions sense procés judicial, la destrucció de cases, tancaments de fronteres, tortures i la suspensió d'atenció mèdica que són només una part dels crims que l'Estat d'Israel està duent a terme, en una grollera violació de les convencions

internacionals que va signar". I hi afegien: "ens neguem a prendre part en accions que haurien d'anomenar-se activitats terroristes".

Després, més de 200 oficials de la reserva de les Forces Armades israelianes van fer un manifest públic en el mateix sentit i van publicar-lo als diaris. I prop de mil oficials més, també reservistes, es van declarar disposats a retornar els territoris de Gaza i Cisjordània, encara que no en la seva totalitat. I entre ells hi ha alts oficials de l'Exèrcit (coronels, generals, etc.) i membres dels serveis d'intel·ligència militar.

Com va reconèixer el diari Yediot Aharonot, basant-se en una enquesta d'opinió del 8 de Febrer no menys del 26% de l'opinió pública d'Israel simpatitza amb la negativa dels oficials de servir als Territoris; el diari també va destacar que ni tan sols en l'auge del moviment antiguerres de la dècada dels 60 i de començaments dels 70, mai no

va arribar a haver-hi un percentatge tan alt de suport als EUA als soldats que es negaven a servir a Vietnam.

Per primera vegada després de la segona Intifada, a Israel va haver-hi manifestacions com la de Tel Aviv, amb 10.000 persones per la retirada de les tropes israelianes, amb la intervenció d'oficials de la reserva de l'exèrcit que es negaven a servir als territoris ocupats. Segons l'informe del grup Gush Shalom, el centre de l'acte van ser els insubmisos, que van ser els més aplaudits quan tres d'ells van prendre la paraula: Yishai Rosen-Tzvi, acabat de sortir d'un període a la presó militar; Yishai Menuchin, un veterà que ja havia estat presoner durant la guerra del Líban fa vint anys, i Noa Levy, un dels de secundària que van signar la carta oberta.

*Extractes Correo Internacional 94
Març 02
Suplement de LI 27.*

Carta d'un soldat ISRAELIÀ denunciant la "guerra bruta" d'Israel contra Palestina

*Al Ministre de Defensa Ben Eliezer
Ministeri de Defensa*

Un oficial que es troba sota la seva responsabilitat m'ha sentenciat avui a 28 dies en una presó militar a causa de la meua negativa a servir com a reservista a l'Exèrcit. No només m'he negat a servir als Territoris Ocupats, com he estat fent durant els últims 15 anys, sinó que m'he negat a servir a l'Exèrcit Israelità sota qualsevol altra circumstància.

Des del 29 de Setembre del 2000, l'Exèrcit Israelità ha dut a terme una "guerra bruta" contra l'Autoritat Palestina. Aquesta guerra bruta inclou matances extrajudicials, l'assassinat de dones i nens, la destrucció de la infraestructura econòmica i social de la població palestina, la crema de camps de conreu i l'arrencada d'arbres. Vostès han sembrat por i desencantament però no han aconseguit arribar al seu objectiu últim; el poble Palestí no ha renunciat al seu somni de sobirania i independència. Tampoc no han aconseguit proporcionar seguretat al seu propi poble malgrat tota la violència destructiva desplegada per l'Exèrcit de què vostè es responsable. A la llum del seu gran fracàs, ara som testimonis d'un debat intel·lectual de la pitjor mena entre els Israelians: una discussió sobre la possible deportació i matança en massa de Palestins. L'intent fracassat dels líders del Partit Laborista d'imposar un acord al Poble Palestí ens ha arrossegat a una "guerra bruta" per la qual tant Palestins com Israelians estan pagant amb les seves vides. La violència racista de "l'establishment" de seguretat Israeliana, que no veu persones sinó tan sols "terroristes", ha aguditzat el cercle viciós de la violència per a Palestins i Israelians.

Els Israelians són també víctimes d'aquesta guerra. Són les víctimes de la irresponsable i fracassada agressió de l'Exèrcit de què vostè és responsable. Fins i tot quan van dur a terme els atacs més mortífers contra el poble Palestí, van ser incapaços de complir la seva obligació: proporcionar seguretat als ciutadans d'Israel. Els tancs a Ramallah no podran aturar la seva creació més monstruosa: la desesperació que explota a les cafeteries. Vostè, i els militars sota les seves ordres, han creat éssers humans la humanitat dels quals desapareix a força de desesperació i humiliació. Vostès han creat aquesta desesperació i no poden aturar-la. És clar per mi que vostès han arriscat totes les nostres vides només per poder continuar construint assentaments il·legals i immorals, només per Gush Etsion, Efrat i Kedumim: només pel càncer que corca el cos social Israelità. Durant els últims 35 anys, els assentaments han convertit la societat Israeliana en una zona perillosa. L'Estat Israelità ha sembrat desesperació i mort tant per Palestins com pels Israelians.

Per tant, no serviré en el seu Exèrcit. El seu Exèrcit que s'autoproclama "Força de Defensa Israeliana", no és res més que el braç armat del moviment dels assentaments colons. Aquest Exèrcit no existeix per aportar seguretat als ciutadans d'Israel, existeix per garantir la continuació del robatori de terra Palestina. Com a Jueu, em repel·leixen els crims comesos per aquesta milícia contra el Poble Palestí.

És la meua obligació com a jueu i com a ésser humà negar-me absolutament a prendre part en aquest Exèrcit. Com a fill d'un poble víctima de pogroms i destrucció, no puc formar part de les seves polítiques malaltes. Com a ésser humà, és la meua obligació negar-me a participar en qualsevol institució que cometi crims contra la humanitat. Sincerament,

Sergio Yahni

PD: Sergio Yahni és argentí, oriünd de la província de Misiones i fill de Mario Yahni, que va ser candidat a governador a la seva província pel Partit Socialista dels Treballadors el 1973 (aleshores, nom de la secció argentina de la LIT-ci).

Carta de jueus israelians a l'Ajuntament d'Ann-Arbor (Míchigan)

Per favor, boicotegeu Israel

Aquesta és la carta, llegida (...) pel canal 2 de la TV d'Israel i publicada divendres pel Jerusalem Post, que un grup de "jueus israelians" ha enviat a l'Ajuntament de la ciutat d'Ann-Arbor, a l'estat americà de Michigan:

"Hem sabut que s'ha enviat una petició dels ciutadans d'Ann-Arbor a l'ajuntament, perquè Ann-Arbor emprengui una campanya de boicot contra les companyies i fons d'inversió que tinguin relacions amb Israel. Nosaltres recolzem amb força aquesta iniciativa. Tots els signants som jueus israelians. (...)

Hi ha molts jueus israelians com nosaltres, activistes pels drets humans, molt implicats en activitats polítiques directes per aconseguir que el nostre govern posi fi a l'ocupació militar del poble i el territori palestí. (...)

Volem donar les gràcies a l'Ajuntament d'Ann-Arbor pel que ens ha ensenyat posant-se al costat de la població negra de Sud Àfrica, reprimida i obligada al silenci. Sabem que el 1986 va aprovar una resolució pel boicot total contra l'apartheid. (...) Avui molts activistes israelians pels drets humans us estarien molt agraïts si poguéssiu fer un suport humanitari anàleg amb el poble palestí. (...) Per això, esperem que proveu la més contundent resolució perquè Ann-Arbor s'oposi a qualsevol inversió, transacció o inversió en fons de pensions que pugui tenir relació amb companyies o fons a Israel. (...)

La "democràcia israeliana", de la qual es parla molt, no és res per aquests tres milions de palestins que viuen sota l'ocupació militar israeliana durant generacions. El poder militar israelià compta amb armes nuclears, infinitat d'helicòpters i tancs, i més de mil milions de dòlars donats cada any per part del govern dels Estats Units. Avui el desmesurat arsenal israelià es desplega contra la població civil palestina, a qui es deixa sola; qualsevol persona està bloquejada a la seva ciutat pels tancs i el filferro espinós. (...) No volem que la població palestina continuï bloquejada, a la mercè d'una ocupació militar asfixiant. (...)

És evident que els israelians i palestins, que lluiten junts contra aquesta ocupació militar i racista, s'animaran en saber que ens heu escoltat al vostre Ajuntament. Per favor, decidiu boicotejar a les companyies i fons que fan negocis amb Israel."

Segueixen 21 signatures, entre elles les de: Rony Armon, de Tel Aviv; Rachel Giora, professora de Filologia de la Universitat de Tel Aviv; Jacob Katriel, professor de l'Institut Israelità de Tecnologia; Hanna Knaz, del kibbutz Gan Shmuel; Anat Matar, professor associat de Filosofia a la Universitat de Tel Aviv; Allegra Pacheco, magistrat; Tanya Reinhart, professora de Lingüística de la Universitat de Tel Aviv; Aharon Shabtai, poeta; Gideon Spiro, periodista de Jerusalem.

(Font: Il Manifesto. 24/11/01)
LI 24. Desembre 2001.

L'estat del terror

Quina és la diferència entre el terrorisme d'estat i actes terroristes individuals?

Quan Arafat està segrestat al seu despatx, se'l pressiona perquè combati el terrorisme. El terrorisme d'estat israelià és definit oficialment pels americans com "autodefensa", mentre que els kamikazes són anomenats terroristes. La "petita" diferència és que l'agressió d'Israel és responsabilitat directa d'Ariel Sharon, Benjamín Ben Eliezer, Shimon Peres i Shaul Mofaz, mentre que els atemptats terroristes són realitzats per individus desesperats, sovint contra la voluntat d'Arafat. (...) Alhora temps, la responsabilitat de Sharon pels crims de guerra israelians és ignorada. Qui hauria d'estar detingut per la matança de com a mínim 100 palestins i per la mort de més de 120 entre metges i infermeres palestins? Qui hauria de ser condemnat per haver matat més de 1.200 palestins i pel càstig col·lectiu a més de 3 milions de civils en els últims 18 mesos? I, qui anirà als tribunals internacionals pels assentaments il·legals als Territoris Ocupats i per haver incomplert les resolucions de les Nacions Unides durant més de 35 anys?

Els atemptats suïcides que maten civils innocents han de ser inequívocament condemnats; però són atemptats no comparables al terrorisme d'estat. Els primers són accions de desesperació de gent que no veu cap futur, completament ignorats per una opinió internacional alterada i injusta. Les altres són decisions fredes i "racionals" d'un Estat i d'un aparell militar d'ocupació, ben equipat, finançat i amb el suport de l'única superpotència mundial. (...) Mentre a Arafat, fins i tot ara que està segrestat, se li demana que detingui els "terroristes". Vull preguntar: qui aturarà Sharon, el responsable de donar l'ordre de matar els palestins? Quan serà considerat també com un terrorista? Durant quant de temps el món ignorarà el crit palestí que només demana llibertat i independència? Quan es deixarà de negar el fet que l'objectiu del govern israelià no és la "seguretat" sinó l'ocupació i la submissió del poble palestí?

Com a israelians a l'oposició, combatem contra el nostre govern però el suport internacional que Sharon rep posa continuament en risc la nostra lluita. S'ha de canviar l'opinió pública internacional i les Nacions Unides han de desplegar forces d'intervenció per aturar la sang i aturar almenys el pitjor que encara no ha arribat. Israelians i palestins necessiten un desesperat canvi de l'opinió mundial. El necessitem per salvar les nostres vides i preservar la nostra esperança en un futur millor.

2 d'abril 2002

LEV GRINBERG, Sociòleg, director del Humphrey Institute per la Investigació Social de la Universitat Ben Gurion (Font e-mail de Sodepaz)

Crida des de Palestina

1. Alçar les veus per trencar la conspiració del silenci dels governs que permeten que Israel, que gaudeix d'un suport il·limitat i incondicional d'Estats Units, cometi crims de guerra i altres violacions de la legislació humanitària internacional amb impunitat.

2. Que es manifestin clarament, forta i pública davant dels governs i les organitzacions internacionals i que demanin la immediata i efectiva protecció de la població civil palestina als Territoris Palestins Ocupats, amb manifestacions, protestes, campanyes als mitjans de comunicació i altres mètodes pacífics.

3. Demanar als governs que aturin, que posin fi a l'assistència militar a Israel. Que suspenguin així mateix els llaços econòmics i donin suport la persecució de criminals de guerra. Urgir altres governs a fer el mateix.

4. Continuar i intensificar les campanyes com a part d'una campanya sistemàtica per a la fi de l'ocupació, apartheid, neteja ètnica i crims de guerra als TPO i donar suport als legítims drets i aspiracions del poble palestí.

És el moment d'actuar immediatament, perquè la pauta d'escalada en l'opressió i brutalitat que hem experimentat durant aquests darrers 18 mesos duu inexorablement a un desastre les conseqüències del qual només comencem a imaginar. En aquestes fosques hores de sofriment i de determinada resistència, estem segurs que el pitjor encara no ha arribat, però igualment estem segurs també que amb el suport de tota la població civil, que és crucial en aquests moments, la pau i la justícia prevaldran.

Dr. Heydar Abdel-Shafi

Dra. Hanan Ashrawi

Dr. Mustafa Barghouti

Dr. Azmi Bishara Rana Nashashibi

Dr. Eyad Sarraj Khader Shkirat Raji Sourani

Amics com aquests

A mesura que els tancs israelians avancen a través de les terres palestines, i desenes de milers de soldats israelians destrossen centenars de llars palestines, el president dels Estats Units comenta en una rara conferència de premsa en viu sobre l'assalt militar de l'aliat: "Em sembla inútil". (...) La resposta del govern nord-americà resulta insípida, sense inspiració i reveladora del biaix aclaparador que condiciona la postura dels Estats Units en el conflicte d'Orient Mitjà.

Encara que els diplomàtics i polítics nord-americans criden repetidament a la pau, els Estats Units difícilment poden ser considerats com un àrbitre neutral. Considereu, per exemple, el paper d'Estats Units a l'ONU, cada vegada que la qüestió palestina s'hi ha debatut: 1. Resolució 33/110 sobre les condicions de vida del poble palestí (18/12/1978). Resultat de la votació: 110-2 (Estats Units i Israel). 2. Resolució 34/113, sobre una petició d'informe de les condicions de vida dels palestins als camps àrabs ocupats (14/12/1975). Resultat de la votació: 120-2. (Estats Units i Israel). 3. Resolució 34/133, sobre assistència al poble palestí (14/12/1979). Resultat de la votació: 120-3 (Estats Units, Israel, Canadà). 4. Resolució 35/169C, sobre drets dels palestins (15/12/1980). Resultat de la votació: 120-3 (Estats Units, Israel, Austràlia). Es podria ampliar aquesta llista, però la qüestió és prou clara.

Hi ha alguna manera amb la qual els palestins en particular, o bé els àrabs en general, no sentin que els Estats Units resulten inadequats per a arbitrar entre ambdues parts? Cada vegada que un palestí agrideix un israelià, els Estats Units s'afanyen a castigar Arafat (...) Quan els soldats israelians o els colons impulsen la violència contra els àrabs, es produeix (...) un silenci ensordidor (...).

El Consell de Seguretat de l'ONU va votar fa poc, amb el suport dels Estats Units, una resolució aprovant la creació d'un estat palestí. Vol dir això que els Estats Units han descobert sobtadament, com Saül al camí de Damasc, la llum?. Sembla difícil de creure.

En aquesta nova era de guerra global, fins i tot els Estats Units han d'actuar de certa manera per aplacar els aliats àrabs com Egipte i l'Àràbia Saudita. La qüestió és: quina tipus d'estat?. Un territori independent i sobirà, o un apoderat dels interessos nord-americans i israelians? Una nació és molt més que una bandera, un congrés i un aeroport, especialment en aquesta era de cobdícia imperial global i poder desenfrenat. A no ser que els esdeveniments canviïn dràsticament, un estat palestí serà el que Estats Units i Israel permetin que sigui, i res més.

13 de març de 2002

Mumia Abu Jamal

(traducció: Casapueblos).

Convertim Palestina en un altre Vietnam!!

Les mobilitzacions en resposta al genocidi israelià i en suport a la Intifada han trigat a prendre l'envergadura necessària però avui comencen a multiplicar-se.

Rabat 8/4/02

Desenes de milers de persones han omplert els carrers a Rabat, El Caire, i altres capitals àrabs. Diverses manifestacions van recórrer el 13/4 les principals capitals europees. A Londres, es van manifestar unes 15.000 persones, algunes de les quals duïen cartells que comparaven al primer ministre israelià, Ariel Sharon, amb Hitler. Uns quants milers més van desfilat a les principals ciutats franceses i alemanyes, i a Amsterdam va haver-hi incidents.

A Barcelona, va ser el 14 que més

Girona 13/4/02

de 15.000 persones es manifestaven. El 10 a Madrid, el 13 a Girona, a Oviedo, a València... el carrer s'omplia de crits contra l'Estat sionista i en defensa de la Intifada. Moltes vegades, aquestes manifestacions havien estat precedides d'altres de més petites: 10.000 a Barcelona el 8/4, o la mateixa quantitat a Madrid el 24/3... i un llarg etc. d'un moviment que no ha crescut fàcilment, però que per fi, ha

Barcelona 8/4/02

imposat els crits de justícia per sobre d'un silenci còmplice.

Aquesta és la clau per convertir Palestina en un altre Vietnam, el de moviments unitaris que, com el de les tres plataformes de Barcelona, reuneixin els punts polítics centrals de la lluita palestina. Per això, des d'aquest moviment de què formem part, **impulem la mobilització unitària per exigir a la UE i al govern espanyol:**

- * **La fi immediata del genocidi contra el poble palestí.**
- * **L'alliberament de tots els presoners.**
- * **La retirada immediata de l'exèrcit israelià dels territoris ocupats.**
- * **La llibertat de moviments de la població palestina i la fi del segrest d'Arafat.**
- * **El reconeixement immediat i amb caràcter general de l'estat palestí.**
- * **La ruptura de relacions diplomàtiques amb Israel.**

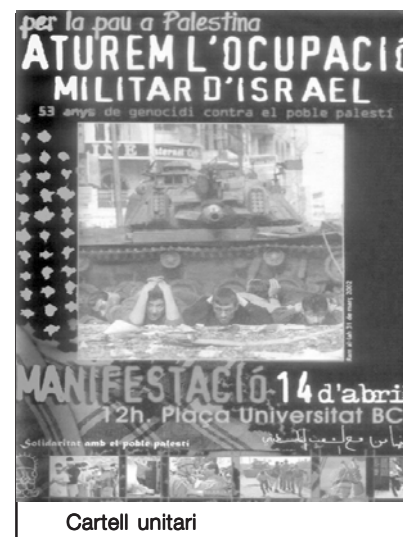
Madrid. 24/3/02

* **El boicot als productes d'Israel i la suspensió de l'acord d'associació entre la UE i Israel en matèria de cooperació econòmica, tecnològica, comercial, etc...**

* **La prohibició immediata de la venda d'armes a l'estat d'Israel.**

Contra-cimera de Barcelona.16/3/02

Cartell unitari

Convertim Palestina en un altre Vietnam!!

Fer-ho és impulsar la mobilització, sortir al carrer, però no només. És que cadascú prengui a les seves mans alguna proposta per continuar ampliant el sector que ens mobilitzem, incorporant els teus companys, amics o veïns. És també posar el nord a aquesta mobilització amb accions específiques que concretin les reivindicacions

unitàries citades, siguin de ruptura de relacions amb Israel o de boicot als seus productes.

Per això, et proposem que:

- * Reprodueixis al centre d'estudi o treball o als locals del barri les crides que arriben des de Palestina.
- * Que els contesteu amb correus de solidaritat i suport.
- * Et trobis amb els teus companys i organitzeu xerrades de suport, passis de vídeos, de documentals,...
- * Recollis resolucions de tot tipus d'entitats, organitzacions,... dirigides al vostre Ajuntament, al Parlament autonòmic i al Govern Central exigint la ruptura de les relacions.
- * Participis en el boicot als productes d'Israel.

* Estenguis les convocatòries de mobilització.

* I, de tot tipus d'iniciatives (concerts, actes,...)

...
Posa't en contacte amb nosaltres: entre tots i totes ho podem aconseguir:

¡BOICOT PRODUCTES D'ISRAEL!

LI#

RUPTURA DE RELACIONS!

LI#

LLIBERTAT PRESONERS PALESTINS!

LI#

ESTAT SIONISTA: ESTAT TERRORISTA!

LI#

FORA CAMPS D'EXTERMINI!

TOT EL SUPORT A LA INTIFADA!

DESTRUCCIÓ ESTAT D'ISRAEL: PALESTINA LAICA, DEMOCRÀTICA I UNIFICADA!

LI#

Xerrada: ISRAEL-PALESTINA LA COEXISTÈNCIA DE DOS ESTATS

Dimecres 17 d'abril, a les 9 del vespre, a La Llibreria.

Organitza: **LI#**

Ja hem organitzat xerrades a la UdG, a la UPF, UAB, La Llibreria de Girona, escoles d'adults, ... Unes vegades sols, d'altres amb companys/es de Sodepau, o amb membres de la Comunitat Palestina.

Hem de convertir Palestina en un altre Vietnam!

De conclusió només n'hi ha una

Amb la Intifada, per la destrucció de l'Estat d'Israel!

Sobre el "terrorisme"

Posar fi a les il·lusions

Les agressions van créixer de manera exponencial a partir del 12 de setembre i després que Sharon digués que "Arafat era el Bin Laden d'Israel" (...) I Sharon, embravit, ha emprat exactament els mateixos mètodes que EUA a Afganistan: bombardejos "contra el terrorisme". Les veus occidentals –com Aznar– només s'han alçat per "comprendre la venjança" i demanar "una resposta proporcional" (¿!).

Què faran ara els partits d'esquerres, que com IU, han acompanyat el PP a les mobilitzacions "contra el terrorisme", per més que ho fessin críticament? Van ser a les mobilitzacions per Palestina, però ahora van encoratjar les il·lusions en la "sortida negociada" de l'estat palestí proposat per EUA, ¿i ara? Polemitzaran amb Aznar perquè la guerra no és proporcionada? Demanaran que es posicioni l'ONU després del que ha passat a Afganistan? O trencaran d'una vegada amb un bloc que objectivament els situa al costat de l'imperialisme? ¿Deixaran de rebuscar quin és el càstig "proporcionat" als terroristes i abordaran d'una vegada les seves arrels polítiques: l'ocupació des de fa més de 50 anys de Palestina, amb tot l'arsenal ianqui a les mans per matar impunement, en una neteja ètnica sense precedents, i així obrir pas als bulldozers i, després d'ells, als colons per a repoblar? No hi ha ja prou morts com per acceptar el que la realitat s'entesta a demostrar, per dur que sigui? Una ofensiva imperialista duia aparellada l'ofensiva

Si ha costat tant que arrenqués al nostre país una solidaritat important amb Palestina, no ha estat casual. Les mobilitzacions al començament van ser fluïxes, i una de les raons centrals van ser les posicions polítiques que arribaven a les plataformes des de les organitzacions polítiques, sindicals i socials. Per exemple a l'inici de l'ofensiva de Sharon després de l'11 de setembre, eren moltes les organitzacions d'esquerra que van creure que els acords d'Oslo i "l'Estat palestí", així com els interessos nord-americans - enfeïnats en la guerra d'Afganistan- serien un fre a Sharon que li imposarien els EUA. Nosaltres no ho vam veure així: vam insistir que l'ofensiva imperialista reforçava la política criminal israeliana.

Altres debats giraven sobre la condemna del terrorisme quan feia tot just uns quants mesos tota l'esquerra parlamentària, el PSOE i IU, s'havien manifestat al costat del PP en la mobilització de suport al front internacional contra el terrorisme.

La tercera, que arrenca de la primera i continua fins avui és la sortida "dels dos estats".

Podríem afegir-n'hi una altra que no és cap discussió però si un fre a la implicació política amb el tema de "ruptura de relacions", que atrapa no només els partits institucionalment relacionats amb Israel, sinó també els socialistes i organitzacions sindicals que hi estan vinculades, que comparteixen internacional amb el laborisme sionista.

Amb les tres primeres hi hem polemitzat per arrencar acords de mobilització. Recollim extractes dels nostres arguments en aquestes pàgines, així com de la nostra posició de partida : no pot haver-hi una pau justa, no només a Palestina sinó a l'Orient Pròxim, sense la destrucció de l'Estat d'Israel, i no hi ha cap altra solució que una Palestina laica, unificada i democràtica.

sionista, i provar de posar-li draps calents a la realitat és desarmar-nos per plantar-li cara.

El terrorisme, ho hem dit milers de vegades, no és el camí perquè es gira contra els mateixos propòsits que diu que defensa, a més de provocar desenes de morts innocents que lamentem. Però a aquest nivell, tant com hem lamentat els milers d'innocents massacrats per l'estat sionista durant

(...)

(...)

aquests anys, que és qui ha iniciat aquesta escalada de terror. Així doncs, el terrorisme de Hamas, la Jihad o els fronts laics, és conseqüència, equivocada sí, però conseqüència, de la impotència per plantar cara a una situació política de terror anterior que no troba solució. I es gira contra la causa que diu que defensa, perquè divideix el seu mateix poble davant d'aquests mètodes, ho fa víctima de la resposta israeliana i divideix també el moviment de solidaritat. Però en lloc de buscar el "càstig proporcionat", qui realment vulgui posar-hi fi ha de plantejar-se arrencar d'arrel les raons polítiques que el van engendrar.

LI 24. Desembre 01.

Sobre "EUA enfrentat a Israel" i un Estat d'Israel "democràtic"

EUA i el sionisme

Ni tan sols es tracta de complicitat; és més que això: va ser la utilització dels hereus sionistes de Theodor Herzl i la seva teoria ètnica del gran Sió que van utilitzar els EUA per establir el seu portaavions a l'Orient Pròxim. La concepció de l'Estat sionista només és possible amb el sosteniment bèl·lic i material de Washington: sense, no és possible l'expansió explícita que té per essència aquest Estat. Però alhora, EUA el necessita perquè aquesta dependència absoluta el converteix en l'únic garant dels seus interessos a la zona. Aquesta simbiosi s'expressa en les paraules de Collin Powell, Bush o la Casa

Blanca avalant els bombardejos: «L'Estat d'Israel té dret a defensar-se». La crisi oberta al govern israelià amb els laboristes i l'amenaça d'aquests de marxar-ne, també va acabar en aigua de borrajes en plens bombardejos: era des de la cartera del laborista Eliezer que s'apressava Arafat que detingués els 36 palestins que vol Sharon a canvi de l'actual "pausa".

Per això, és trist que a l'esquerra, la il·lusió democràtica encara dicti textos com aquest: "Ens costa de creure que estiguin defensant el seu legítim dret a l'existència quan els seus colons han enverinat i

destrossat terrenys cultivables a l'àrea de Toubas, tancs i sistemes de rec han estat destrossats pels bulldozers, 467 habitatges de palestins han estat destruïts parcialment o total, més de 8.000 arbres arrencats, més de 100 nous enclavaments militars han estat establerts i noranta-dues escoles totalment tancades. Tot això, amb un índex d'atur entre la població palestina que oscil·la entre el 50 i el 70%, amb més de 3 milions de palestins desplaçats als països limítrofs". I és que sempre el sionisme ha plantejat l'expansió i la neteja ètnica com a part del seu "dret a l'existència". Per això és incompatible amb sortides "democràtiques". Això no té a veure amb els israelians com a poble, ni tan sols amb els jueus com a religió. (Per això, cal...) una Palestina unificada, laica i democràtica, on càpiguen israelians i palestins (...).

LI 24. Desembre 01.

La teoria "dels dos estats"...

Extractem el que vam escriure l'octubre del 2001, al costat dels elements actuals de la situació que ratifiquen les nostres posicions.

(...) El que és pitjor, si és que això és possible, és que amplis sectors de l'esquerra veuen amb bons ulls la

proposta imperialista de la conformació dels dos Estats, un d'israelià i altre de palestí, perquè a hores d'ara, després de més de 50 anys d'ocupació, la "realitat" s'imposa.

Pensar que és inevitable acceptar la "realitat" de l'Estat d'Israel i que la sortida del conflicte passa per la conformació de dos Estats per la qual cosa seria necessària la intervenció del mantell protector de forces internacionals, amb l'objectiu "d'imposar la retirada de les tropes

israelianes", és oblidar-se conscientment que la primera condició *sine qua non* que s'hauria de donar és **aturar la Intifada**. I això no és el que demanen els joves, les dones i els treballadors que llancen pedres a les tropes israelianes, això és el que demana Arafat. Ara no ens oblidem que va ser l'ONU qui va partir Palestina i va legitimar l'Estat Sionista, ni que sota el seu mantell protector és com es van signar els vergonyosos Acords d'Oslo.

Creure que és possible la pau entre palestins i jueus mentre es mantingui l'estat sionista d'Israel és una utopia reaccionària. És oblidar que està constituït sobre la base d'expulsar d'aquesta terra el poble que l'ha ocupat sempre, un estat artificial, enclavament de l'imperialisme nord-americà constituït sobre la base del genocidi, l'ocupació militar i la neteja ètnica. Com va assenyalar un dels fundadors del sionisme, Theodor Herzl: "l'Estat jueu serà una fortalesa avançada de la civilització occidental enfront de la barbàrie oriental".

LI 22. Octubre 01.

... i la realitat actual

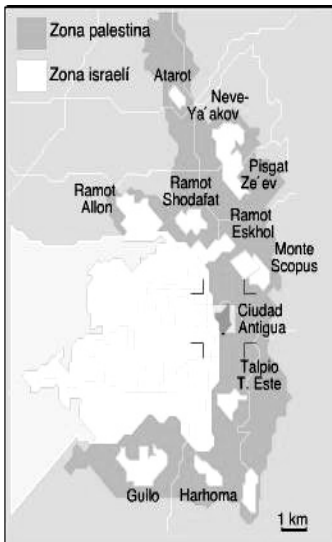
"Israel" construeix un camp de concentració

L'exèrcit israelià està preparant un gran camp de concentració a Gush-Etzion a prop de la carretera d'Al Khalil (Hebron) a Betlem.

El camp de concentració té una superfície de 10.000 m2 i està envoltat per una trinxera de 3 metres de profunditat al llarg del camp i un gran filat així com grans blocs de ferro. (...).

Jerusalem Ocupada: 13 de març, 2002

Font: **Contracorrent**

El setge de Jerusalem

El gabinet de Seguretat Nacional d'Israel ha decidit avui prendre mesures addicionals de control al voltant de Jerusalem, per evitar l'entrada de "terroristes", i només permetre l'accés de palestins al seu territori en casos excepcionals i humanitaris.

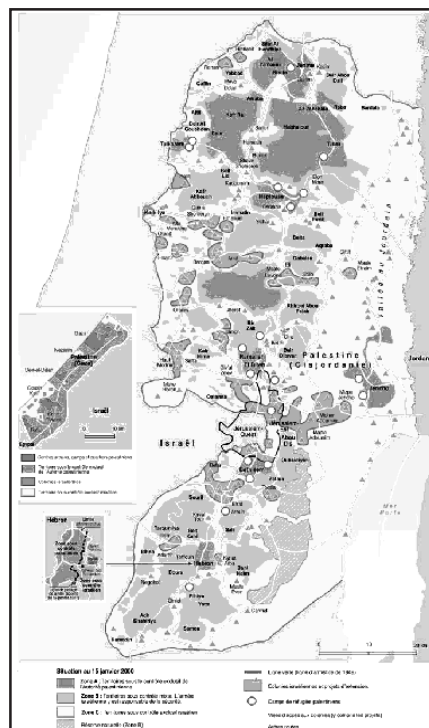
En una reunió dels 14 ministres que integren aquest gabinet, a més d'alts comandaments militars, s'ha decidit envoltar Jerusalem amb tanques electròniques, a més de la zona del districte cisjordà de Tulkarem i el llogaret àrab-israelià d'Um Al Fajem, considerades per Israel zones de fàcil accés per al pas de palestins.

El País, 14/4/02.

Estat de Misèria

... El terrorisme d'estat s'aplica també amb una política de fam: en un any, el tancament de les poblacions palestines ha fet augmentar en 400.000 el nombre de persones en situació d'extrema pobresa, que ara representen el 35% de la població, segons el Banc Mundial. Segons l'ANP, 150.000 palestins han optat aquest any per l'exili...

LI 25. Gener 2002.

La discontinuïtat territorial caracteritza l'estat palestí en gestació, dividit en tres zones i corroït per la creixent colonització israelita.

Pla Tenet

Quan encara falta per decidir si els carcellers i guardes de l'ordre sionista seran la Tshal o els cascos blaus de l'ONU, i mentre els últims defensors de Betlem han estat sentenciats per Sharon a la presó o l'exili ... "El Pla Tenet, elaborat pel cap de la CIA, es basa en l'establiment d'un ens palestí al 42% del territori de Gaza i Cisjordània (l'anomenada "zona A", sota control de l'ANP); l'estatus polític del qual quedaria definit en negociacions posteriors."

Amb el pla es voldran legitimar les usurpacions.

LI 25. Gener 2002.

Per la destrucció de l'Estat d'Israel: Palestina laica, democràtica i unificada!

... Israel és com un gran vaixell de guerra al servei de l'imperialisme en territori àrab i així ho senten els pobles àrabs. Un Estat fonamentat en el sionisme, en un concepte de raça i religió, una amenaça permanent per la pau i la convivència. És impossible arribar a un pacte de convivència (...) perquè va contra l'essència mateixa del seu caràcter sionista. No hi ha cap més sortida democràtica per a la zona, per difícil i llunyana que pugui veure's avui, que no passi per l'eliminació de l'Estat d'Israel, per la reunificació de l'actual Israel, Gaza i Cisjordània –com a mínim- en un Estat Palestí laic i democràtic, en què hi tingui cabuda tothom que hi vulgui viure, sigui palestí o jueu, sense connotacions racials ni religioses, que permeti el retorn dels refugiats de la diàspora palestina.

LI 13. Octubre 2000.

Construir la Internacional Obrera

La Globalització ha accentuat més, si és que això és possible, la interrelació entre la lluita de classes arreu del planeta. Ho hem vist després de l'11 de setembre. L'imperialisme va encapçalar un front internacional "antiterrorista" i va atacar Afganistan, però immediatament la reacció al planeta va estrènyer alhora les rosques contra les llibertats dels treballadors i els pobles: restriccions de llibertats a EUA i Europa (Aznar es prepara per il·legalitzar Batasuna, ...). Israel, que ocupa l'avantguarda imperialista al món àrab, no ho va dubtar i va llançar els seus tancs i excavadors sobre els pobles i ciutats palestines.

A l'imperialisme li cal disciplinar el conjunt de forces segons els seus plans. Ells estan units, amb les seves institucions (ONU, BM, FMI, UE, ...), nosaltres, no. Cada vegada és més decisiu que la resposta als plans imperialistes sigui també a escala internacional. Però no n'hi ha prou amb impulsar moviments d'unitat d'acció internacionals, és necessari també impulsar la

construcció d'una alternativa internacional al capitalisme, i això té un nom: una nova Internacional Obrera Revolucionària que lluiti per la revolució i el socialisme.

Responent a aquesta necessitat -que no és nova, però que ha anat augmentant-, en l'últim segle i mig hem vist successius intents per organitzar als treballadors del món en una Internacional: se n'han succeït quatre. L'última, la IV Internacional va sorgir els anys 30 davant de la degeneració burocràtica de l'Estat obrer de la URSS i per la traïció de la III Internacional sota Stalin, en particular davant de l'ascens de Hitler. Per nosaltres el seu programa continua mantenint la validesa avui, per la qual cosa que, per nosaltres, la tasca és reconstruir la IV Internacional. Contradictòriament amb la necessitat objectiva, avui estem lluny de tenir aquest poderós aliat de la lluita dels treballadors i els pobles.

Però Construir una Internacional no és una abstracció, és al seu torn, construir partits a tots els països: a

Palestina, als EUA, o a l'Estat espanyol. Construir un Partit revolucionari a Palestina és imprescindible perquè ja hem explicat perquè diferim de la política de Fatah de Yaser Arafat o de les forces islamistes Hamas, Jihad Islàmica o Hezbollah. L'estalinisme, per la seva banda, ja va demostrar és el seu paper: va ser Stalin directament qui va proposar a l'ONU la construcció de l'Estat sionista. El panarabisme ja va viure el seu desenvolupament i la seva crisi, perquè encara que recull un sentiment del poble àrab progressiu d'unitat mai no va deixar de tenir el component burgès que el sotmetia als dictats del capital.

Cal un Partit que lluiti per una Palestina Laica, Democràtica i Unificada i per la destrucció de l'Estat d'Israel, des d'una perspectiva de classe i internacionalista. Un Partit que uneixi els interessos d'alliberament nacional del poble palestí, els d'acabar amb l'explotació, encara que vingui de burgesia palestina. És a dir, que lluiti perquè aquesta Palestina sigui socialista i dirigida per un Govern dels Treballadors. I que des de l'internacionalisme busqui la unitat amb altres estats àrabs en una Federació de Repúbliques socialistes.

Però també es tracta de construir un Partit revolucionari aquí, a l'Estat espanyol, i en aquesta tasca fem falta totes i tots.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515** (3.300 pessetes o 20 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si cal fer-ho fora de l'estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 2.200 pessetes i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es
<http://personal1.iddeo.es/luchaint>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

